அண்ணாவின் சொற்செல்வம்

223

அறிஞர் அண்ணா

அண்ணாவின் சொற்செல்வம்

அறிஞர் அண்ணாவின்

நான்கு சொற்பொழிவுகள்

மறைமலையடிகள் நூல் நிலையம்
MARAIMALAI ADIGAL
LIBRARY
MADRAS-1
சென்னை-1

பாரி நிலையம்
59. பிராட்வே · சென்னை-1

முதற் பதிப்பு : ஜூலை, 1956.
இரண்டாம் பதிப்பு : பிப்ரவரி, 1959
மூன்றாம் பதிப்பு : டிசம்பர், 1964.
நான்காம் பதிப்பு : ஆகஸ்டு 1968.

12448-A

விலை ரூ. 1.25

…ரபாலிட்டன் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-1

பதிப்புரை

அறிஞர் அண்ணாவின்—நூல் நிலையங்கள், அற நிலையங்கள், சொல்லும் பயனும், பொருள் என்ற—நான்கு சொற்பொழிவுகள் இந்நூலில் தொகுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இவை முன்னர்த் தனித் தனி நூல்களாக வெளிவந்தவை.

நூல் நிலையங்கள், அற நிலையங்கள், சொல்லும் பயனும் என்னும் சொற்பொழிவுகள் திரு. அன்புப் பழம் நீ அவர்களால் குறிப்பெடுத்துத் தொகுக்கப் பெற்றவை. பொருள் புலவர்மணி செல்வராஜ் அவர்களால் தொகுக்கப் பெற்றது.

உள்ளுறை

		பக்கம்
1.	நூல் நிலையங்கள்	... 7
2.	அற நிலையங்கள்	... 25
3.	சொல்லும் பயனும்	... 51
4.	பொருள்	... 69

நூல் நிலையங்கள்

தமிழ்ப் பெரியார் திரு. வி. க. அவர்களின் தலைமையில் பொதிகை நூல் நிலையத்தின் இரண்டாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவின்போது அண்ணா நிகழ்த்திய சொற்பொழிவு.

நாத்திகம் பேசுபவன் என்று சொல்லப்படும் என்னை இங்குப் பேச அழைத்திருக்கிறீர்கள். ஒருவருக்கொருவர் கருத்து வேற்றுமைகள் இருந்தால் அதற்காகப் பிரிந்துவிடாமல் கூடிப் பேசும் நாள் இன்று வந்துள்ளது. பல வழிகளிலே நாம் ஒத்துப்போகிறோம். சில வழிகளில்தான் வேறுபடுகிறோம். நாமனைவரும் உள்ளன்போடு ஒற்றுமை அடைகிறோம் என்பதை நன்கறிந்தே இந்நிலையத்தார் அழைப்பைத் தட்டாமல் நான் ஒத்துக்கொண்டேன். தமிழ்ப் பெரியார் திரு. வி. க. அவர்கள் பொதிகையின் உட்பொருளை நன்றாக எடுத்துரைத்தார். வேறு ஒரு தலைவரை இதற்கு நாடியிருக்கலாமே என்று அவர் கூறினார். பொதிகையிலே தவழ்ந்து நடனமாடும் தலைவர் திரு. வி. க. அல்லவா!

இக் கூட்டத்திற்கு அவரைவிட வேறு தலைவர் யாரும் இருக்க முடியாது. தமிழ் நாட்டிலே நல்ல

தமிழிலே மேடையில் பேசமுடியும் என்பதை முதன் முதல் பேசிக்காட்டியவர் திரு. வி. க.; அழகிய தமிழிலே அரசியலைப் பற்றியும் எழுத முடியும் என்பதை முதலாவதாக எழுதிக் காட்டியவர் திரு. வி. க.; அரசியலில் புயலாகவும் தமிழில் தென்றலாகவும் இருப்பவர் நம் திரு. வி. க.; நூற்களிலே நுண்ணிய உரையைத் தீட்டியவர் நம் திரு. வி. க.; எதிர்கால உலகத்துக்காகச் சிறந்த ஏடுகளைத் தயாரிப்பவர் நம் திரு. வி. க.

பொதிகையாகிய குளிர்ப் பந்தலிலே தமிழகம் இடம் பெற்றுள்ளதைக் கண்டு பூரிப்படைகிறேன். அந்தப் பூரிப்பை நான் மறந்துவிடவில்லை, பழங்காலத்திலே நூல் நிலையங்கள் சரியாக நடத்தப் பெறவில்லை. ஓலைச் சுவடிகள் பல நன்கு காப்பாற்றப்படாமல் பற்பல இடங்களிலே சிதறிப் போய்விட்டன. உலகத்திலே அச்சுப் பொறிகளைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு முன்னர் எழுதுவதற்கு வேறு சாதனம் இல்லை; அப்பொழுது ஓலைச்சுவடி சிறந்த சாதனமாக இருந்தது. அச்சுப் பொறிகள் கண்டு பிடித்த பின்னர்ப் புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டது; நல்ல வசதியும் ஏற்பட்டது. அச்சுப் பொறிகள் கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்னர் ஓலைச் சுவடியைக் கண்டு பிடித்த அறிவுத் திறனை நாம் பாராட்டுகிறோம். அதைப் போலவே முதன் முதலில் விலங்குகளின் மீது பொதிகளை வைத்துக்கொண்டு நடந்து சென்று வழிப் பயணம் செய்த மக்களிடை, மரத்திலான சக்கரம் கண்டு பிடித்தவரைப் பாராட்டுகிறோம். முதன் முறை மரச்சக்கரத்தின் நடுவே இரும்புக் கணையை அமைத்தவரின் அறிவுத்திறனைப் பாராட்டுகிறோம். அதைப் போலவே கோபுரம் கட்டிய சிற்பத்திறமை, அகழிகள் கட்டிய திறமை—இவற்றைப் பாராட்டுகிறோம். முன்பு நாம் வாழ்ந்தது மன்னராட்சிக் காலம். இப்பொழுது மக்க

ளாட்சிக் காலம். பண்டைக் காலத்திலே காடுகளிலே இருந்த விலங்குகளிடம் போரிட்டு அவைகளை ஒழித்துக் காட்டை அழித்து நாட்டை அமைத்த படை வீரர்களை நாம் பாராட்டாமல் இருக்க முடியுமா?

கோபுரங்களிலே அந்தக் காலத்திலே அகல் விளக்கு—இந்தக் காலத்திலே மின்சார விளக்கு ஏன்? காலத்திற்கேற்ற மாறுதல் ஏற்படத்தான் செய்யும். கோபுரத்தைப் போல ஓரளவுக்கு இக்காலத்தில் புகைக் கூண்டை அமைக்கிறோம். ஒருவிதத்தில் பழமைக்கும் புதுமைக்கும் போராட்டம் நடைபெறுகிறது.

"எப்படித் தாழ்ந்தனையோ? தமிழா!" என்று ஒருவர் இங்குப் பாடியதைக் கேட்டோம். அதற்குப் பதில், "அறிவு தாழ்ந்து விட்டது" என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இந்தத் தாழ்மை மக்கள் மனத்தை முடமாக்கியிருக்கின்றது. வேறு இனத்தாருடைய தாக்குதல்கள் தழுவுதல்கள் நம்மிடை வந்து புகுந்தன. வந்த அறிவு தேக்கமடைகிறது. அந்தத் தேக்கத்தை நீக்குவதற்காக அன்பர்கள், இந்நூல் நிலையத்தைத் துவக்கியிருக்கிறார்கள்.

நான் காணாத ஒரு புத்தகத்தை நூல் நிலையத்திலே கண்டு எடுத்துவிட்டேனானால் என்றுமில்லாத மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. நூல் யாரோ ஒருவருடைய சிந்தனை. அந்தச் சிந்தனையைத் தொகுத்துப் படிக்கிறோம்.

சென்னையில் வாழும் ஒருவனுக்கு டெலிபோனை உபயோகிக்கத் தெரியாமல் போனால் எப்படியிருக்கும்? தந்தி கொடுக்கத் தெரியாமல்போனால் எப்படியிருக்கும்? துறைமுகத்தில் மிதக்கும் கப்பலைப் பார்த்து, 'ஒரு வீடு மிதக்கிறதா?' என்று கேட்டால் எப்படியிருக்கும்?

உலகத்திலே விஞ்ஞானம் வளர்ச்சி யடைந்து இப்பொழுது உச்சநிலையை அடைந்துள்ளது. மேல் நாட்டிலே ஒருவர் பேசுகின்ற நிலையிலே (Television) அவர் பேசுவதைக் கேட்பதுடன் அவரையே நேரில் காணலாம். உலகமே இன்று வீட்டு வாயிற்படியில் வந்து விட்டதே!

என்னுடைய விருப்பமெல்லாம் இத்தகைய நவீன விஞ்ஞான அறிவைக் கற்பிக்கும் நல்ல ஏடுகள் உண்டாக வேண்டுமென்பதாகும். புதிய ஏடுகள் நல்ல கருத்துக்களை உடையதாக இருக்க வேண்டும். பழைய பெரிய நூல்களில் உள்ள நல்ல கருத்துக்களையெல்லாம் தொகுத்து வெளியிட்டால் மக்களுக்குப் பெரிதும் பயன் படும்.

இந்த லோகத்துக்கும் அந்த லோகத்துக்கும், ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்புகளைப் பற்றிய நூல்களைவிட இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய நல்ல கருத்துடைய நூல்கள் மக்கள் மன்றத்திலே உலவினால் நலமல்லவா?

எல்லாக் கட்சிச் சார்பாகவும், எல்லாத் துறையிலும் வெளிவந்த நூல்களை யெல்லாம் தொகுத்து ரூ. 1000, 2000 மூலதனத்தில், ஒரு நல்ல நூல்நிலையம் ஆக அரசாங்கம் வைத்துக் காட்டலாம். எவ்வளவோ நல்ல நூல்களைத் தயாரிக்கலாம். ஆட்சித் துறையிலே பல கூறு. அறிவுத் துறையிலே பல கூறு—ஆக ஒவ்வொரு கூறுக்கும் பல நூல்கள் இயற்றலாமே!

ஜிம் என்ற ஆங்கிலப் பேராசிரியர், "எல்லாப் பொருள்களைப் பற்றியும் கொஞ்சமாவது தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஏதாவது ஒன்றைப் பற்றி முழுவதும் தெரிந்திருக்க வேண்டும்" என்று சொல்லுகிறார்.

தமிழை மட்டும் படிப்பதால் நாம் முழு அறிவையும் பெறமுடியாது. மற்ற மொழிகளிலே உள்ள சிறந்த நூல்களையும் நாம் படிக்க வேண்டும். சரித்திர அறிவு பெற வேண்டுமானால் சரித்திரத்தைப் பற்றிய நூல்களைப் படிக்க வேண்டும்! அப்பொழுதுதான் சரித்திர அறிவு பெருகும்.

தொகுப்பு முறையிலே பல நூல்கள் தோன்ற வேண்டும். பொய்யைக் கட்டிவிடாமல் உண்மையிலேயே நல்ல விதத்தில் ஏடுகள் அமைய வேண்டும். நாம் தேடித் தேடிக் கிடைக்காத கருத்தை நூலிலே கண்டால் மகிழ்ச்சி அடைவோம். அறிஞர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி நல்ல திட்டம் போட்டு நல்ல ஏடுகளைத் தயாரிக்கலாம்.

நான் ஒரு நூல் நிலையம் வைத்திருந்தால் அதை எப்படி அமைப்பேன் என்பதையும் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டுமல்லவா ? பொய் என்ற ஏடு என்னுடைய நூல் நிலையத்திலே இருக்காது. பஜனை செய்து கொண்டு, "வாழ்வாவது மாயம்—அது மண்ணாவது திண்ணம்" என்ற கருத்தைப் புகுத்தக்கூடிய ஏடுகளால் பகுத்தறிவைப் பெற முடியுமா ? இத்தகைய ஏடுகள் பஜனை மடங்களோடு இருக்கட்டும். மக்களுக்கு 'வாழ்க்கை நிலையாமை' யைப் பற்றிய வழியைக் காட்டும் நூல்கள் தேவையில்லை !

"உண்மையிலேயே உலகம் மாயை; எல்லாம் ஆண்டவனின் சோதனை" என்று எழுதப்பட்ட பகுதிகளில் உட்பொருள், கருப்பொருள் எல்லாம் இருக்கும். தெருத் திண்ணையில் இந்த நூல்களைப் பற்றிய விவாதம் பலமாக நடப்பதைப் பார்த்திருப்பீர்கள்.

மேல் நாடுகளிலே ஆங்கிலேயர்கள் வீட்டுக்குச் சென்ருல் மாயா உலகப் பேச்சைக் கேட்க முடியாது; விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி பற்றிய பேச்சைக் கேட்கலாம். தமிழர் வீட்டிலே சென்று கேட்டால், "திருவாசகத் துக்கு உருகாதார் வேறு எந்த வாசகத்துக்கும் உரு கார்" என்ற பேச்சைக் கேட்கலாம்.

தமிழர்கள் வீடுகளிலே சென்று தேவாரம் இருக் கிறதா ? என்ருல், இருக்கும். திருவாசகம் இருக்கிறதா ? என்ருல் இருக்கும். பாரிஸ் பற்றி நூல் இருக்கிறதா ? இராது. ரஷ்யத் தலைவர் ஸ்டாலின் பற்றி நூல் இருக் கிறதா ? இருக்காது. அமெரிக்கத் தலைவர் ட்ரூமன் பற்றி நூல் இருக்கிறதா? இருக்காது. விஞ்ஞானம் பற்றி நூல் இருக்கிறதா ? இராது.

பழமைக்கும் புதுமைக்கும் உள்ள வேற்றுமைகளை மக்கள் அறிவார்களா ? அறிய மாட்டார்கள். அடியார் களைப் பற்றித் தெரியுமா ? நன்கு தெரியும் என்பார்கள். இயற்கையினுடைய சக்தியைப் பற்றித் தெரியுமா ? அந்தப் பழைய ஏடுகளிலே படித்திருக்க மாட்டார்கள். இயற்கையைப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்க வில்லையா ? கிடைத்தது. ஆனல் அவர்கள் கவனமெல் லாம் அடியார்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதிலே சென்றதேயொழிய இயற்கையினுடைய சக்தியைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதிலே அவர்கள் கவனம் செலுத்தவில்லை !

பொதிகை தெரியுமா ? என்று கேளுங்கள்; தெரி யாது. இந்திரவிழா தெரியுமா ? தெரியாது. சிலப்பதி காரம் தெரியுமா ? தெரியாது. பண்டைக் காலத்திலே அமைக்கப்பட்டிருந்த போர்க்களம் — அகழிகளின் அமைப்பு—பழைய ஏடுகளிலே இருக்கத்தான் செய்

கின்றன. ஆனால் மக்களில் பெரும்பாலோர் அவை பற்றி அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். பெரும்பாலான தமிழ் மக்கள் சங்க நூற்களைப் பயில்வதில் கவனம் செலுத்துவதில்லை. சிலப்பதிகார ஏட்டைப் பலர் தொட்டும் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். நம் மக்களுக்கு நுண்ணறிவு இல்லையென்று சொல்லலாமா? சொல்லமுடியாது. அந்த நுண்ணறிவைச் சீரிய ஏடுகளைத் தொடுவதில் கவனம் செலுத்துவதில்லை.

தமிழ் ஏடுகளிலே பழங்காலக் கருத்துக்கள் புகக் கூடாதென்று நான் சொல்லவில்லை. தமிழ் ஏடுகளின் கருத்துக்களை ஒன்றாகத் தொகுத்துப் புதிய ஏடுகள் உண்டாக்கப்படட்டும். அவற்றில் நமக்குப் புறம்பான கருத்துக்கள்கூட நிச்சயமாக இடம் பெறலாம். பொய் கலந்த கதையாக இருந்தால் முன்னுரையிலே "அந்தக் காலத்தில் யாரோ கட்டிவிட்ட கதை இது" என்று பொறிக்கப்படல் வேண்டும். இராமலிங்க சுவாமிகள் சொல்வதுபோல, "தனித்தனி முக்கனி பிழிந்து வடித் தொன்றாக்கூட்டி, சர்க்கரையும், கற்கண்டின் பொடியு மிகக்கலந்து" தமிழ் ஏடுகளிலே உள்ள நல்லனவற்றைக் கசக்கிப் பிழிந்து ஒன்றாகக் கூட்டித் தரட்டுமே! அதை நாம் நன்கு வரவேற்று உண்டு உணர்ந்து மகிழ் வோமே!

இக்கால அறிவைக் கலந்து தரக்கூடியதாகவும், சுவைக்கக் கூடியதாகவும் பாருக்குப் பயன்படுவதாக வும் பல நூல்கள் தோன்ற வேண்டும். அகநானூறு-புற நானூறு-இவைகளைப் பற்றி மக்களில் பலர் அறியமாட் டார்கள். அவற்றைப் பற்றிய சிறந்த கருத்துக்களை யெல்லாம் தொகுத்து மக்களுக்கு நூல் வடிவாகத் தர வேண்டும். நல்ல நூல்கள் பரவினால் வெளி உலகம்

தெரியாதிருக்கும் மக்கள் புதிய அறிவைப் பெற்று விழித்துக் கொள்வார்கள். அகநானூறு-புறநானூறு நம்மவர் வீடுகளிலே காண முடியாது. அல்லி அரசாணி மாலை, போஜன் சரித்திரம், பெரிய எழுத்து விக்கிரமாதித்தன் கதை, அம்மானை, ஒப்பாரி முதலியவை நம் வீடுகளில் இருக்கும்.

அக்காலத்திலே புருஷனுக்கும் மனைவிக்கும் உள்ள தொடர்பைப் பற்றி - சிலப்பதிகாரத்திலே வரும் கோவலன் கண்ணகி — பற்றி மக்கள் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். மாதவியின் மனப்பான்மையை அறிந்திருப்பார்களா? அறிந்திருக்கமாட்டார்கள். நூல்களை எழுதிய புலவர்கள் பட்ட கஷ்டத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடமாட்டார்கள். நூல் எழுதுவதற்கு மாரியம்மன் துணை இருந்தது என்றும், இரவில் தூங்கும்பொழுது சூலத்தால் நாக்கில் எழுதிவிட்டுச் சென்றாள்-அதனால் கவிபாடும் வல்லமை பெற்றார் என்றும் ஏடுகளுக்கு முன்னாலே தைரியமாகத் துணிந்து எழுதுவார்கள்.

புத்துலகத்தை இக்காலத்திலே நூல் வடிவிலே தர வேண்டும். பாற்கடலிலே பரந்தாமன் பள்ளிகொண்டிருந்த கதை அந்தக் காலத்துக்குத் தேவை. 5, 6 வயதுடைய பாலகன் பள்ளிக்குச் சென்று, வீதிவழியாக வீட்டுக்குத் திரும்பும் பொழுது, தின்பண்டத்தைத் தெருவிலே தின்று கொண்டு போகிறான். பையன் 18 அல்லது 20 வயதை அடைந்ததும் பொட்டலத்தைப் பிரித்துத் தெருவிலே தின்பது முறையல்ல என்று கருதி, தின்பதற்குத் தனி இடம் நாடுகிறான்.

மனிதனுக்கு முதலில் ஏற்படுகிறது குழந்தைப் பருவம்; பிறகு சிந்தனைப் பருவம் வீட்டிலே.

"முத்திதரு பத்தித்திருநகை சத்திச் சரவண" என்று பாடிக்கொண்டிருந்தால் மக்கள் உயர முடியுமா ?

ஒவ்வொரு நூலுக்கும் நல்ல முன்னுரை இருக்க வேண்டும். அந்த முன்னுரையில் எந்த விதத்திலும் பொய் கலவாமல் உண்மையை எடுத்துரைக்கவேண்டும். நூல், கற்பனையைக் கொண்டிருந்தால், "இந்நூல் கற்பனையை அடிப்படையாகக் கொண்டது" என்று குறிப்பிடவேண்டும். நூலின் முன்னே ஆசிரியர் வரலாறு காலம் இவையெல்லாம் குறிப்பிட வேண்டும். ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலே மீனாட்சி அம்மையார் வந்து அருள் புரிந்ததால் அந்த அருளைப்பெற்றுப் பாடலியற்றினார் என்று குறிப்பிடக் கூடாது. இயற்கையில் ஐயந்திரிபறப் படித்தார் என்று குறிப்பிடலாம். இக் காலத்துக்கு ஒத்த கருத்துக்களையே நூல்களில் பொறிக்க வேண்டும்.

பழைய ஏடுகளை, பழைய கருவிகளை மியூசியத்திலே பார்வையிடுகிறோம். ஆனால் பார்வையிட்ட பின்னர் நாம் அக்கருத்தை அப்படியே மனத்தில் பதிய விடுவதில்லையே! அதைப்போலவே பழைய கருத்துக் களை நாம் படிக்கலாம். ஆனால் அவற்றை நாம் கைக் கொள்ளுதல் கூடாது.

அசோகர் ஆயுதம், சிவாஜி விரலில் அணிந்திருந்த புலிநகம், அந்தக் காலத்துக்குத் தேவைப் பட்டன. நாமும் இப்பொழுது சிவாஜியின் நகத்தை விரலில் அணிந்து கொண்டால் சிவாஜியாகிவிட முடியுமா? இந்த ஆயுதங்கள் அந்தக் காலத்துக்குத் தேவைப்பட்டிருக் கலாம்.

"கல்கி" ஆசிரியர் அவர்கள் காட்டிலே பாரதியார் இருப்பது போலவும், புலி அவரைத் துரத்தி வருவது

போலவும், பாரதியார் புலியைப் பார்த்து, "ஏ புலியே பாயாதே ! என் உள்ளத்திலே நரசிம்மம் இருக்கிறது" என்று கூறியவுடன் புலி பாயாமல் நின்று விடுவது போலவும் 'கல்கி' இதழ் ஒன்றின் முகப்பிலே சித்திரம் தீட்டியுள்ளார். இது இக் காலத்திற்குப் பொருந்துமா ?

இதற்கு ஒரு பாட்டு, ஒரு சித்திரம், இதைப்போன்ற கருத்துக்களை வெளியிடுவதால் மக்களுக்கு ஏதாகிலும் பயன் உண்டா ?

பாடகர் ஒரு பெரியாரிடம் பாடம் கேட்டார். ஆசிரியர் கண்ணைச் சிமிட்டினார்-உடனே மாணவர் அருளைப் பெற்றார். உடனே பாடினார் என்று சொன்னால், நம்ப முடியுமா? திரு. வி. க. இசையைப் பற்றிப் பேசுகிறார் என்றால் இசையைப் பற்றிப் நன்கு படித்து இசைத் திறனைக் கொண்டு பேசுகிறார் என்பதுதானே கருத்து !

திரு. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் ஆராய்ச்சித் திறன் கொண்டு நன்கு ஆராய்ந்து ஆராய்ச்சிச் சொற் பொழிவு செய்கிறார் என்று சொன்னால் நீங்கள் நம்பு வீர்கள். அதை விட்டு விட்டுச் சேதுபிள்ளை அவர் களின் மேஜையின் மீது இருக்கும் பால் இருக்கிறதே அது ஞானப்பால். அந்த ஞானப்பாலால்தான் இவருக்கு ஆராய்ச்சித் திறன் வந்தது என்று சொன்னால் நம்ப முடியுமா ?

பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் உண்மையையும் மேம்பாட் டையும் இன்று உணர்கிறான். விக்கிரமாதித்தன் நாடாறு மாதம், காடாறு மாதமாக இருந்தான் என்று எழுதினால் அந்தக் கருத்து இந்தக் காலத்துக்கு ஏற்குமா ? விக்கிரமாதித்தன் மாகாளி அருளால் உஜ்ஜினி பட்டணத்தை ஆண்டான்; மாகாளி அருளால் கூடு

விட்டுக் கூடு பாய்ந்தான் என்றெல்லாம் எழுதி வைத்தால் யாராகிலும் இந்தக் காலத்தில் நம்புவார்களா ?

உலகம் பார்த்து நகைக்கும்படியாகப் பல ஏடுகள் தமிழ் நாட்டிலே இருக்கின்றன.

வாசுகி அம்மையார் கிணற்றில் தண்ணீர் மொண்டு கொண்டே இருந்தாராம். திருவள்ளுவர் கூப்பிட்டாராம். உடனே கயிற்றை விட்டுவிட்டு அப்படியே வந்தாராம். கயிறும் செம்பும் அப்படி நின்ற இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தனவாம்.

திருவள்ளுவர் வாசுகி அம்மையாரைப் பட்டப் பகலில் விளக்குக் கொண்டுவரச் சொன்னாராம். வாசுகியார், பட்டப்பகலில் ஏன் விளக்கு ? என்று கேட்கவில்லையாம்! தண்ணீர் மொண்டுகொண்டிருந்த செம்பு-செம்பைப் பற்றிய ராட்டினம் — ராட்டினத்தின் தொடர்பைக் கொண்டு மொள்ளும் காரிகை—இவையெல்லாம் நாம் ஒத்துக்கொள்ளக் கூடியவைதான்-கற்பனையில்லை. ஆனால் கயிற்றை விட்டவுடன் தண்ணீர் இருந்த செம்பு கீழே செல்லாமல் விட்ட இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தது என்று சொல்லி, வாசுகியாரின் கற்பைப்பற்றிப் பேசுவதில் அர்த்தமில்லை. அவர் கற்பைப் பெருமைப்படுத்த அம்மையாருக்கு இருந்த வேறு சிறப்புக்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடலாம்.

கிராமங்களிலே நீங்கள் சென்றால் திருக்குறள் புத்தகத்துக்கு முன்னர் முகவுரையிலே இது போன்ற கருத்துக்களைப் பார்வையிடலாம். இவற்றை நான் எழுத வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. ‘ முகவுரையிலே வள்ளுவரின் வாழ்க்கைத் துணைவியார் வாசுகி அம்மையாரைப் பற்றி இடைக்காலத்திலே வந்த

ஒருவர் கட்டிவிட்ட கதையின் தொகுப்பு" என்று குறிப பிடவேண்டும்.

நாட்டிலே மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டுவிட்டது. தமிழ் மொழி உணர்ச்சியும், திராவிட மக்கள் உணர்ச்சியும் இனிப் பிரிந்து வாழ முடியாது. தென்றலும் புயலும் ஒன்று சேர்ந்து விட்டன. இப்பொழுது கூட்டு முயற்சி தேவை. மக்கள் மன்றத்திலே திருவள்ளுவர் இடம் பெற்று விட்டார். பொது அறிவைப்பெற மக்களுக்குத் திருவள்ளுவர் பெரிதும் துணை நிற்கிறார். இந்த ஏட்டை உலகம் போற்றுகிறது. ஆகவே ஒவ்வொருவரும் திருக் குறளை அவசியம் படித்தே ஆகவேண்டும். எல்லா நூல் நிலையங்களிலும் திருக்குறள் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

வெளிநாட்டு வரலாற்றைப் பற்றி மக்கள் நன்கு படிக்கவேண்டும். கவர்னர் ஜெனரல் ராஜகோபாலாச் சாரியார் அவர்கள் சமீபத்திலே சிதம்பரம் பிள்ளை பேரால் கப்பலை மிதக்கவிட்டுப் பேசுகையில் இந்துக் களின் கடல் வாணிகத்தைப் பற்றியும், கடலாட்சியைப் பற்றியும் பேசினார். இந்து மன்னர் கடலைக் கடந்தது பற்றியும், மொகலாயர் கப்பலைப்பற்றியும், சிவாஜி பற்றியும் குறிப்பிட்டுப் பேசினார். தமிழர்களின் கட லாட்சியைப் பற்றி அவர் குறிப்பிடவில்லை.

தமிழர்களின் கடலாட்சியைப் பற்றி நண்பர் ராஜ கோபாலாச்சாரியார் அறியமாட்டாரா? நன்கு அறி வார். பின்னர் ஏன் இந்து மன்னர்களின் கடலாட்சி யைப் பற்றிப் பேசினார் என்று கேட்கலாம். இந்து மன்னர்களின் கடலாட்சியைப்பற்றிப் பேசினால் உலகம் அறியும் என்பதை நன்கறிந்தேதான் அவர் அப்படிப் பேசினார். தமிழைப் பற்றி விந்தியமலைக்கு அப்பால்

உள்ள வெளி உலக மக்களுக்குத் தெரியாது என்பதை அறிந்தே அவர் அப்படிப் பேசியிருக்கிருர்.

தமிழுக்குப் பெருமையைத் தரத்தக்க ஏடுகளை வெளி உலகம் அறியும்படி செய்யவேண்டும். அரசியல் சுழலிலே சிக்கியிருக்கும் என்னைப் போன்ருர் இக்காரியங்களைச் செய்ய முடியுமா? தோழர் சேதுப்பிள்ளையை போன்றவர்கள் இதைச் செய்ய வேண்டும்.

வெளி உலகத்தைப் பற்றி நம்மவர்களில் பலருக்குத் தெரியாது. ஆஸ்திரேலியா தெரியுமா என்று கேளுங்கள். தெரியாது என்று திகைப்பார்கள். பிரம்மலோகம் தெரியுமா? என்று கேளுங்கள். பேஷாகத் தெரியும், என்று நேரில் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்ததைப்போல சொல்லுவார்கள். இப்போது ஆகாயவிமானம் மூன்று விதமான முறையிலே அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதே தெரியுமா என்று கேளுங்கள், தெரியாது.

ஆதிசேஷன் தெரியுமா? அனந்தசயனம் தெரியுமா? பரமசிவம் தெரியுமா? பார்வதி தெரியுமா? எமதர்மராஜா தெரியுமா? அவர் வாகனம் எருமைக்கடா தெரியுமா? அவர் வைத்துக்கொண்டிருந்த பாசக்கயிறு தெரியுமா? சித்திரபுத்திரன் தெரியுமா? அவர் கரத்திலே வைத்துக்கொண்டிருந்த ஏடு தெரியுமா? இத்தனையும் தெரியும் என்பார்கள்.

தொட்டிலை ஆட்டும்போதே சிருர்களுக்கு இவைகள் கதை மூலம் போதிக்கப்படுகின்றது. சிறுவர்களுக்கு ஆசிரியர் மூலம் ஆரம்ப வகுப்புக்களிலே இவை போதிக்கப் படுகின்றன. இவையெல்லாம் இளமையிலேயே அவர்கள் புத்தியில் ஊறிப்போன எண்ணங்களாகும்.

பூகோளம், சரித்திரம், வீரர்களைப் பற்றிய வரலாறுகள், உலக முன்னேற்றத்துக்கு உழைத்த உத்தமர்களின் ஏடுகள் முதலியவைகளைப் பற்றிப் பள்ளிக்கூடங்களில் சிறுவர்களுக்கு நன்றாகப் போதிப்பதில்லை. நம் மக்கள் கொலம்பஸ், வாஸ்கோடகாமாவைப் பற்றி நன்கு அறியமாட்டார்கள். உலக முன்னேற்றத்துக்காக உழைத்த விஞ்ஞான வித்தகர்களைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கமாட்டார்கள். ஏன் ?

குடையைக் கண்டு பிடித்தவர் தெரியுமா ? என்று கேளுங்கள். கப்பலைக் கட்டிவிட்டவர் யார் என்று கேளுங்கள்; தெரிந்திருக்கமாட்டார்கள்.

விஞ்ஞானத்திலே புரட்சி செய்து கொடுமைக்கே ஆளான அன்பர்களைப் பற்றி மக்கள் அறியமாட்டார்கள். சாக்ரட்டீஸின் விஷக்கோப்பை—அந்த விஷத்தால் அவர் மாண்டதை அறிய மாட்டார்கள்; பார் நலம் பேசிய பாபெனும் மகானைக் கோரமாய்ச் சுட்டுக் கொன்றதை அறிய மாட்டார்கள்; சித்திரவதை செய்து நெருப்பிலே நீறாக்கி, நாடு கடத்தப்பட்டவர்களைப் பற்றி அறியமாட்டார்கள்; தாயிடமிருந்து மகனை காதலியிடமிருந்து காதலனைப் பிரித்ததைப் பற்றி அறியமாட்டார்கள்.

நல்ல வரலாறுகளைப் படித்தால்தான் இளம் உள்ளத்திலே புது முறுக்கு ஏற்படும்.

இதோ என் முன் ஒலிபெருக்கி இருக்கிறது. இதை முதலில் கண்டு பிடித்தவனைப்பற்றி எத்தனையோ பேர் பித்தன் என்றார்கள். ஒரு தடித்த கம்பி முனையில் மொக்கை போன்று ஒன்று, அதிலே ஒருவர் பேசுவதைப் பலர் அமைதியாகக் கேட்கலாமென்று சொல்பவனைப் பித்தன் என்றுதான் சொன்னார்கள். இத்தகைய

விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியிலிறங்கியவர்களுள், மனைவியால் ஏளனம் செய்யப்பட்டுப் பிரிந்தோர் எத்தனையோ பேர். தகப்பனை விட்டுப் பிரிந்து பாகப் பிரிவினை செய்து கொண்டோர் எத்தனையோ பேர். இந்த ஒலி பெருக்கியின் பெருமையைப்பற்றி அறியாமல், இதைக் கண்டு பிடித்தவர்களை அறியாமல், இந்த ஒலி பெருக்கியின் முன்னே நம்மவர் தேவாரம் திருவாசகம் பாடக் கேட்பீர்கள்.

மேட்டூர் அணைக்கட்டிலே காட்டு வெள்ளம் போன்று வரும் தண்ணீரைத் தேக்கி-நீரை நெருப்பாக்கி அந்த நெருப்புச் சக்தியானது சூட்டை உண்டாக்காமல் நல்ல வெளிச்சத்தைத் தரும் மின்சார சக்தியைப் பாய்ச்சுகிறார்கள். இதையாவது நம் மக்கள் அறிவார்களா? அறிய மாட்டார்கள். நிலத்திற்கடியிலே குறுகிய குகைகளிலே தாங்க வொண்ணாச் சூட்டிலே, உடல் மெலிந்து நின்று தங்கம் வெட்டி எடுக்கும் கோலார் தங்க வயல் தொழிலாளர்களைப்பற்றி மக்கள் அறியமாட்டார்கள்.

திருவொற்றியூர் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையில் சாதிக்காய் மரங்களை வெட்டிப் போடுகிறார்கள். அவை தீக்குச்சிகளாக வெளி வருகின்றன. குச்சியில் கந்தகக் குழம்பு சரியாகச் சேராவிட்டால் அக்குச்சியை, இயந்திரம் வெளியே தள்ளி விடுகிறது. இதைப் பார்த்தால் மனிதனின் மூளையிடம் இந்த இயந்திரம் போட்டியிடுகிறது என்று சொல்லலாம். இதை மக்கள் அறிய மாட்டார்கள். ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பைப் பற்றி மக்கள் நன்கறிவார்கள். இந்த இயந்திரத்தைக் கண்டு பிடித்தவர் எத்தனை அபாயங்களிலிருந்து தப்பியிருப்பார்? இதை மக்கள் அறியமாட்டார்கள்.

முத்தியால்பேட்டையிலே முருகரைச் சேவல் ஊர் வலம் வருகிறது. இதை பார்க்கப் பல்லாயிரக்கணக்கான கூட்டம். விபூதி வாங்கப் பெண்கள் பலர் ஓடுகிறார்கள். அரை ரூபாய் கொடுத்தால் அத்தர் விபூதி. ஆறு ரூபாய் கொடுத்தால் பரிமள வாசனை வீசும் விபூதி-இதை வாங்கப் பலர் ஓடுகிறார்கள்.

விஞ்ஞான வித்தகர்கள் மக்கள் வாழ்க்கையை வளமாக்கப் பல அற்புதங்களைக் கண்டுபிடிப்பதை மக்கள் அறியமாட்டார்கள். எதிர்கால உலகம் விஞ்ஞானிகளைப் பற்றிய நல்ல ஏடுகளைத் தயாரித்து மக்கள் மன்றத்திலே வைத்துப் பொது அறிவை விருத்தி செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் வீட்டுக்கொரு புத்தகசாலையை அமைக்க வேண்டும். பெண்மணிகள் காஞ்சி கருட சேவைக்குச் சென்றால் சேலை வாங்காமல் வருகிறார்களா? திருவண்ணாமலைத் தீபத்துக்குச் சென்றால் ஏதாகிலும் சாமான்கள் வாங்காமல் வருகிறார்களா? ஆருத்ரா தரிசனத்துக்குச் சென்றால் சாமான்கள் வாங்காமலா வருகிறார்கள்? அந்தச் செலவுகளையெல்லாம் சுருக்கி, புத்தகம் வாங்குவதில் செலவிட வேண்டும். நம்மவர் வீடுகளிலே சென்றால் சமயலறை இருக்கும். பூஜை அறை இருக்கும், படுக்கை அறை இருக்கும். புத்தகம் வைப்பதற்கென்று ஒரு அறையோ—ஒரு இடமோ இராது. பிள்ளையார்மடம் இருக்கும். அதற்குப்பக்கத்தில் பஞ்சாங்கம் இருக்கும். விநாயகர் அகவல் இருக்கும்—அதற்குப் பக்கத்திலே பால்காரன் கணக்கிருக்கும்.

ஆங்கிலம் தமிழ் அகராதி, அட்லாஸ், சரித்திரப் புத்தகம் இவை இரா. வாங்குவதற்குப் பணமில்லை என்று குறை சொல்ல முடியாது. மற்றவற்றிற்குச்

செலவு செய்வதில் ஒரு பகுதியை ஒதுக்கிப் புத்தகங்கள் வாங்குவதற்கென்று செலவிட வேண்டும்.

ரு. 1000, 2000 என்று நகை செய்வதில் செலவிட வில்லையா? நீண்ட சரிகை பார்டர் போட்ட சேலைகள் வாங்குவதில் செலவிடவில்லையா? மணப்பெண்ணுக்குத் தேவையற்ற பொருள்களுக்காக நூற்றுக்கணக்கில் செல விடவில்லையா?

நூல்கள் தமிழ் நாட்டிலே அதிகமாகப் பரவவே யில்லை. ஆங்கிலேயர் லட்சக்கணக்கில் புத்தகங்களை அச்சடித்து அவர்கள் புத்தகங்களுக்கு உலகத்தையே மார்க்கெட்டாக ஆக்கிவிடவில்லையா? தமிழிலே புத்தகம் எழுதினால் எத்தனை ஆயிரம் செலவழிகிறது? திரு. வி. க. வின் தமிழ் ஏடு 1000-மும், அதிகமானால் 5000-மும், செலவாகும். தோழர் சேதுப் பிள்ளை அவர்களின் நூலும் அந்த அளவுக்குச் செலவாகக்கூடும். மறைமலை அடிகளார் 1000 பிரதிகளுக்கு மேல் போடுவதில்லை என்கிறார்.

ஆங்கிலமோ மிலேச்ச பாஷை—நீச பாஷை என்கிறோம். புத்தகங்கள் செலவாவதோ லட்சக்கணக்கில்! கன்னட தேசத்தில் ஆங்கிலப் புத்தகம், மலையாளத்திலே, மராட்டியர்கள் உள்ள இடத்தில் எல்லாம் ஆங்கிலப் புத்தகம்; ஏன்? யூரேஷியாவிலே, நீக்ரோக்கள் வதியும் இடங்களிலே ஆங்கிலப் புத்தகம். அது இல்லாத இடமே இல்லை.

தமிழ் மொழியிலே பல நூல்களை அச்சடித்து ஆசிரியர்கள் பலர் வீட்டில் வைத்திருக்கிறார்கள். அதிகம் செலவழியாததால் அவர்களுக்கு உற்சாகமும் ஊக்கமும் குன்றிப்போகிறது.

நம் நாட்டிலே அதிகமாகச் செலவழியும் புத்தகங்கள் இரண்டே இரண்டுதான். ஒன்று பஞ்சாங்கம்; மற்ருென்று ரயில்வே 'கைடு'. இந்த நிலே மாற வேண்டும். பஞ்சாங்கமும் ரயில்வே கைடும் செலவழிவதைப் போலத் தமிழ்ப் புத்தகங்கள் செலவாக வேண்டும், பொதிகை நூல் நிலேய அறிக்கையிலே 200 நாவல்கள் இருப்பதாகப் படிக்க கேட்டீர்கள். இந்த நாவல்கள் எல்லாம் வீடுகளுக்குக் குடியேறி, நாவல்கள் இருந்த இடத்தில் பெரிய பெரிய அகராதிகள், அறிவூட்டும் நூல்கள், உலகப் புதுமைகளே விளக்குபவை போன்ற புத்தகங்கள்— ஆராய்ச்சிச் சுவடிகள் இடம் பெறவேண்டும். இந்நிலேயம் பழைய தமிழ் மலேயின் பெயராகிய பொதிகை என்ற பெயரைச் சூட்டிக்கொண்டிருப்பதற்காக நான் பாராட்டுகிறேன். பொதிகையிலே சேர்ந்து தமிழின் இனிமையையும் நல்ல பலனேயும் அடைவீர்கள் என்று எண்ணுகிறேன்.

அறநிலையங்கள்

24-3-49 அன்று, சென்னை கொத்தவால் சாவடி, வள்ளுவர் கழகத்தின் ஆதரவில் இந்து அறநிலையப் பாதுகாப்பு மசோதாவை ஆதரித்து, திரு. ஏ. எஸ். துரைசாமி அவர்கள் தலைமையில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவு.

அன்புள்ள தலைவர் அவர்களே, தோழர்களே!

இந்த வட்டாரத்தில் இக்கூட்டம் கூட்டப்பட்டது எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி அளிக்கின்றது. நீங்கள் வியாபாரிகள். ஆகவே, இந்தப் பக்கத்திலே உங்களிடையில் கெட்டுப்போன சரக்கை, எவரும் வந்து விற்று விட்டுப் போய்விடமுடியாது. ஒருவன் கொண்டுவந்த சரக்கை நிறுத்துப் பார்த்து, அது வியாபாரத்திற்குத் தேவையுள்ளதுதானா என்று பார்த்துத்தான் அதை வாங்குகிறீர்கள். அதைப்போலவே, உங்களிடையே வந்து பேசப்படுபவைகள், உங்கள் காதுகளில் கேட்பவை அனைத்தையும் நீங்கள் நிறுத்துப் பார்த்து, சரியானவைகளை ஏற்கவேண்டும். பொதுவாக காங்கிரஸ்காரர்கள்

எதைச் சொன்னாலும், திராவிடக் கழகத்தாராகிய நாங்கள் எதிர்ப்பவர்கள் என்ற தப்பபிப்பிராயம், ஒரு சிலரிடையே பரவியிருப்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். எந்தக் காரியத்தையும், எந்தச் சட்டத்தையும், சீர்திருத்த நோக்குடைய நாங்கள் எதிர்ப்போம் என்று சொல்வது தவறாகும்.

வைதிக வைத்தியநாத அய்யரும், வரதாச்சாரியும் இந்துமத அறநிலையப் பாதுகாப்பு மசோதாவை எதிர்க்கின்றார்கள். வரதாச்சாரியும், வைத்தியநாத அய்யரும் இதற்குப் பரம்பரை வைரிகள். காங்கிரஸ்காரர்கள் கொண்டுவரும் இந்த மசோதாவை, சில காங்கிரஸ்காரர்களே சட்டசபையிலே எதிர்க்கிறார்கள். காங்கிரஸ்காரர்களால் சிறையில் பிடித்துத் தள்ளப்படும் நாம் இதற்கு ஆதரவு தருகிறோம். நாம் இதற்கு ஆதரவு தருவதற்குக் காரணம், நமக்குள்ள சமநோக்கு. வரதாச்சாரியும், வைத்தியநாத அய்யரும் எதிர்ப்பது வைதிகப் பித்தால். நம்மிடம் அந்தக் கயமைத்தனப் பித்து இல்லை. ஆகவே நாம் ஆதரவு தருகிறோம். காங்கிரஸ்காரர்கள் நம்மை அழைத்தாலும், அழைக்காமல் போனாலும் நாம் இதற்கு ஆதரவு தருகிறோம்.

நாம் எதிர்ப்பது எதை ? பார்ப்பனர் புரட்டை, அவர்கள் ஆதிக்கத்தை, பார்ப்பனீயத்தை, அவர்கள் பகை மூட்டிவிடும் பான்மையைத்தான் எதிர்க்கிறோம். திராவிடக் கழகத்தாராகிய நாங்கள் ஆரம்பத்திலிருந்து கண்டித்து வருவது பார்ப்பனர்களை அல்ல, பார்ப்பனர்களிடையே குடியேறி இருக்கும் பார்ப்பனீயத்தையே. இன்றையப் பார்ப்பனீயம் மடாதிபதிகளை ஆதரிக்கின்றது. நாம் சாட்டும் குற்றச்சாட்டுகளைப் பார்ப்பனீயம் மழுப்பி மறைக்க முயல்கிறது. இந்த மடாதிபதி

கள் எல்லோரும் பார்ப்பனர்கள் அல்லர். ஆனால் மடாதிபதிகளின் தொடர்பால் பார்ப்பனீயம் வாழ்கிறது. தருமபுர ஆதீனத்து மடாதிபதி பார்ப்பனர் அல்லர். திருவாடுதுறை ஆதீனத்து மடாதிபதியும் பார்ப்பனர் அல்லர். இவர்கள் பார்ப்பனர் அல்லாதார் என்ற காரணத்தால், இவர்களை நாங்கள் போற்றவில்லை. இந்த மடாதிபதிகள் பார்ப்பனரல்லாதாராக இருந்தபோதிலும், இவர்களால் நாடு கெடுகிறது என்ற காரணத்தால், நாங்கள் கண்டிக்கத்தானே செய்கிறோம்! அவர்களுக்காகப் பரிந்து, நாங்கள் வாதாடவில்லையே. சமுதாயத்திலே இவர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்துவதாலும் பல ஆலயங்களின் தொடர்பைக் கொண்டு நேர்மையற்ற செயல்களைச் செய்து வருவதாலும், மடங்களிலே மாசு உள்ளது என்ற காரணத்தாலும், நாங்கள் மடாதிபதிகளின் போக்கைக் கண்டிக்கிறோம்.

நெருக்கடிக்கிடையே உங்களை நிற்க வைத்துக் கொண்டு, வியாபார அலுவல் நேரத்தில் இந்தக் கூட்டம் நடைபெறுகிறது. வியாபாரிகள் பலரிடையே நாங்கள் சொல்லும் கருத்துப் பரவவேண்டுமென்பதற்காகவேதான் இந்த முறையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. வியாபாரிகளாகிய உங்களிடையே அதிகமாக நாங்கள் பழகாதவர்கள். 5 பலம் கற்பூரம் என்ன விலை? என்று ஒருவன் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதுதான், நாங்கள் வேறு ஒரு இடத்தில் பேசிக்கொண்டிருப்போம். உங்கள் வியாபார நேரமும் எங்கள் பேச்சு நேரமும், ஒரே நேரத்தில் நடக்கின்ற காரணத்தால், உங்களிளிடையே நாங்கள் பழக இயலவில்லை.

நாங்கள் அதிகமாக உங்களிடையே பழகாத காரணத்தால், எங்களைப்பற்றிய சில தவறான கருத்துக்

களை நீங்கள் கொண்டிருக்கக் கூடும். ஆகவே, நேரில் ஒரு முறை உங்களிடையே பேசுதல் நலம் என்று எண்ணியே இந்தக் கூட்டத்தில் பேச ஒப்புக்கொண்டேன். வியாபாரிகளாகிய உங்களை ஏமாற்றி தேர்தலுக்கு ஓட்டு வாங்கிச் சட்டசபைக்குச் செல்லவேண்டுமென்று, நாங்கள் இங்கே பேச வரவில்லை. நல்லதொரு மசோதாவை, ஆதரித்து பேசவே நாங்கள் இங்கு வந்திருக்கிறோம்.

பெருங்காயம் வாங்கும் செட்டியார் கடையிலேயே கருவேப்பிலையும் கேட்டால், இல்லை யென்றுதான் சொல்லுவார். கருவேப்பிலைக்குக் கொத்தவால்சாவடியின் உள்ளே சென்றுதான் கருவேப்பிலை வாங்க வேண்டும். அதைப்போல, எல்லா விஷயங்களையும் ஒரு கட்சியிலிருந்தே பெற்றுவிட முடியாது.

பெருங்காயம்—கருவேப்பிலை முதலியவைகளைக் கொண்டு சாம்பார் செய்ய, முக்கியமாகப் பருப்பு வேண்டும். நாம் வாங்கும் பருப்பும் வேகிற பருப்பாக வாங்க வேண்டும். அதுவும், கொஞ்சம் வாங்கி வேக வைத்துப் பார்த்து, நன்றாக வேகிறது என்று அறிந்த பின்னர்த்தான் வாங்க வேண்டும். வாழ்க்கையிலே சமையலுக்காகப் பருப்பு வாங்கவும் பதார்த்தம் வாங்கவும் கலை தேவையாயிருக்கிறது. வாழ்க்கைச் சந்தையிலே நீங்கள் இன்னும் எவ்வளவு கலை வளம் பெற வேண்டுமென்பதைச் சிந்தனை செய்து பாருங்கள். வாழ்க்கைச் சந்தைக்கு வேண்டிய பல விஷயங்களையும் ஒரு கட்சியிலிருந்தே பெற்றுவிட முடியாது. ஒவ்வொரு கட்சியிலிருந்தும் சில கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

வியாபாரிகளாகிய நீங்கள், மக்களை எடைபோட்டு அவர்களுக்கு வேண்டிய சரக்கைப் பரிசீலனை செய்து

தான் வாங்குகிறீர்கள். இப்பொழுது இருக்கும் சட்ட சபையில் முன்பிருந்ததைப்போல எதிர்க்கட்சி யில்லை. பெருவாரியான காங்கிரஸ்காரர்களைக் கொண்டு, இன்றையத் தினம் சட்டசபை நடக்கிறது, பெருவாரியான காங்கிரஸ்காரர்களின் ஆதரவின் பேரில் கொண்டு வரும் இம்மசோதாவைப் பற்றிக் கருத்து வேற்றுமை இருக்க நியாயமில்லை. எனினும், சில கதர்ச் சட்டைக் காரர்கள் இதை எதிர்க்கிறார்கள். இவர்களுக்கு மக்களில் பெரும்பாலோர் ஆதரவு தராமல் இருந்தும், கல்கி, சுதேசமித்திரன், ஹிந்து ஆகியவைகள் ஆதரவு தருகிறது.

எங்களைத் தேசத் துரோகிகள் என்று முன்பு காங்கிரஸ்காரர்கள் சொன்னார்கள். நாங்களோ, காங்கிரஸ் காரர்கள் கொண்டுவந்த இந்த மசோதாவை ஆதரிக்கிறோம். ஆனால், சில காங்கிரஸ்காரர்கள் இதை எதிர்க்கிறார்களே! இவர்களைத் தேசத் துரோகிகள் என்று நீங்கள் சொல்லமாட்டீர்கள்? ஒரு கட்சியின் கண்ணியம், கட்டுப்பாடு இவற்றை இவர்கள் கொண்டிருக்கிறார்களில்லை. அப்படியிருக்க, இவர்கள் பேச்சைக் காங்கிரஸ்காரர்களில் பலர் கேட்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

வரதாச்சாரியையும் - வைத்தியநாத அய்யரையும் கட்சியிலிருந்து விலக்க முடிந்ததா? முடிகிறதா? முடியுமா?

இந்த மசோதா சட்டமாக்கப்பட்டு விட்டால், மடங்களெல்லாம் சீர்திருத்தப்படுமே என்று இவர்கள் அஞ்சுகிறார்கள். மாற்றுக் கட்சியாராகிய நாங்கள் மந்திரி சபையினரால் சிறையிலே தள்ளப்படுபவர்கள். நாங்கள் சிறையிலே இருந்த நேரம் போக

மிகுதியிருக்கும் நேரங்களில் இம் மசோதாவை ஆதரித்துப் பேசி, மந்திரி சபைக்கே செலவழிக்கிறோம். பல விஷயங்களில் எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் தகராறு; அப்படியிருந்தும், அவர்கள் கொண்டுவரும் மசோதாவை நாங்கள் ஆதரிக்கிறோம். எந்தக் கட்சி அரசியலிலும் சரி, அகில இந்தியாவிலும் சரி, அகில உலகத்திலும் சரி, இந்த அற்புதம் நடக்கவே நடக்காது.

காங்கிரஸ் கட்சி, எதிர்க்கட்சியின் லேபிலைப் போட்டுக்கொண்டு காட்சி அளிக்க முடியாது. திராவிடக் கட்சியென்பதும் ஒரு லேபில்தான். ஆகவே, லேபிலைப் பரர்த்து யாரும் ஏமாந்துவிடக்கூடாது; சிசர்ஸ் சிகரெட் பாக்கெட்டுகளில் அக்பர்ஷா சிகரெட்டுகளும், அக்பர்ஷா சிகரெட் பாக்கெட்டுகளில் சிசர்ஸ் சிகரெட்டுகளும் இருக்கும். ஆதலால், லேபிலைப் பார்த்துவிட்டுச் சரக்கை வாங்கிவிடக்கூடாது. உள்ளே இருக்கும் பொருளைப் பார்த்துத்தான் வாங்க வேண்டும்.

அழகப்பாக்கள், டால்மியாக்கள், டாட்டாக்கள் ஆகிய பெரும் பணக்காரர்கள் எல்லாம் எப்பொழுதும் ஒரு கட்சியிலேயே இருப்பார்கள் என்று எண்ணுகிறீர்கள்? முதலாளிகளுக்கு நாளை காங்கிரஸ் பிடிக்காமல் போகலாம். வியாபாரிகளுக்கு வரிப் பளு அதிகமாக அதிகமாக, அவர்கள் காங்கிரஸை வெறுத்து, வேறு கட்சியிலே சேரக்கூடும். தொழிலாளர்கள் பலருக்கு மனம் நோகலாம். இதன் கரரணமாகத் தொழிலாளர்களும் வேறு கட்சியில் சேரலாம். ஆகவே, யாரும் ஒரே கட்சியிலேயே என்றைக்கும் இருந்து விடுவார் என்று சொல்லிவிட முடியாது.

மந்திரிசபை இந்த மசோதாவை நல்ல நோக்கத்துடன் தான் கொண்டுவந்திருக்கிறது. தமிழ் நாட்டிலே

எல்லா ஆலயங்களிலும் சீர்திருத்தம் தேவை. ஆனால், நாம் எண்ணும் சீர்திருத்தமெல்லாம் இம்மசோதாவினால் நிறைவேறிவிடும் என்று நாம் எண்ணிவிட முடியாது.

இம் மசோதா ஒரு முதற்படி. சீர்திருத்தத்துக்கு அறிகுறி, அத்தாட்சி. நாளாக நாளாக, நாம் சொல்லும் நல்லதொரு சீர்திருத்தத்துக்கு வந்துதானே ஆகவேண்டும்? ஒரு கோயிலிலே 27 தீவட்டிகள் எரியவைக்கப்படுகின்றன. அந்த 27 தீவட்டிகளும் சரியாக எரிகின்றனவா? அதில் ஊற்றிவிட்ட எண்ணெய் போக மிகுதியிருக்கும் 2 வீசை எண்ணெய் அர்ச்சகர் வீட்டுக்குச் செல்லுகிறதா? 10 படி வெண்பொங்கலில் 2 படி வெண்பொங்கல் தெரியாமல் அர்ச்சகர் வீட்டுக்குச் சொல்லுகிறதா? என்பதையெல்லாம் பார்ப்பதற்குத் தான் இந்த மசோதா. பொதுவாகச் சொன்னால், கோயில்களிலே, திருட்டு எந்தவிதத்திலும், எந்த ரூபத்திலும் நடைபெறக் கூடாது. அதைத் தடுப்பதற்குத் தான் இந்த மசோதா கொண்டுவரப்படுகிறது. கோயில்களில் எத்தனை பாபாத்மாக்கள், எத்தனை புண்ணியாத்மாக்கள் இருக்கின்றனர் என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதற்கும் இம்மசோதா பயன்படும்.

கோயில் திருட்டுக்கள் இன்று நேற்றல்ல, நம் முப்பாட்டனார் நாட்களிலிருந்தே நடந்துவருகின்றன. விஜயநகர அரசர் கிருஷ்ணதேவராயர் ஆண்ட காலத்தில், அவர் ஆட்சி தெற்கே திருவாரூர் வரையில் பரவியிருந்தது. அப்பொழுது திருவாரூரில் உள்ள சிவாலயத்தின் அர்ச்சகன் நாகராஜ நம்பி என்பவன் 63 நாயன்மார் விக்கிரகங்களில் 2 விக்கிரகங்களைத் திருடி, பஞ்சலோகத்தாலான அவைகளை உருக்கி விற்றுவிட்டான். இதைத் திருவாரூரில் உள்ள ஒரு சிவபக்தர்

அறிந்தார். இவ்விஷயத்தை எப்படியேனும் அரசருக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டுமென்று எண்ணினார். அரசனிடத்தில் பக்தர் நேரில் சென்று கூற அச்சப்பட்டார். அவர் ஒரு கிளியை வளர்த்து வந்தார். அந்தக் கிளியை :—

'கிருஷ்ணதேவராயா! கிருஷ்ணதேவராயா!
முன்னால் அறுபத்து மூவர் இருந்தார் :
இந்நாள் இரண்டுபேர் ஏகினார்—கன்னான்
நறுக்குகின்றான்; விற்றுவிட்ட
நாகராச நம்பி இருக்கின்றான், கிருஷ்ண
தேவராயா!''

என்று பாடுவதற்குப் பழக்கிவைத்தார். ஒரு சமயம் கிருஷ்ணதேவராயர் திருவாரூர் வந்தார். அவரிடத்தில் தான் வளர்த்த கிளியினைத் தூதுவிட்டார். அந்தக் கிளி, அரசனிடம் சென்று, அச்சிவபக்தன் கூறியதை அப்படியே கூறிற்று. அரசன் அது விஷயத்தை ஆராய்ந்து உண்மையறிந்து, நாகராஜ நம்பியை, நாட்டின் எல்லைக்கப்பால் துரத்திவிட்டார். நான் குறிப்பிட்ட பாடல் நாஸ்திகர் இயற்றியதல்ல; தனிப்பாடலில் இருக்கிறது; இன்றும் காணலாம்.

இரட்டைப் புலவர் என்று இரு புலவர்கள் இருந்தார்கள். இவர்களில் ஒருவர் குருடர், மற்றொருவர் முடவர். முடவரைக் குருடர் தன் தோளின்மீது ஏற்றிக்கொண்டு, ஊர் ஊராகப் பிரயாணம் செய்வார்கள். ஒரு சமயம் இவர்கள், கோயமுத்தூர் ஜில்லாவிலே உள்ள ஈங்கூருக்குச் சென்றார்கள். பசி காதடைத்ததால் அங்குள்ள சிவபெருமான் கோவிலுக்குச் சென்றார்கள். அர்ச்சகர் ஆராதனை காட்டிவிட்டு, தட்டின்

மேல் துணியை மூடி எடுத்துச் சென்றுவிட்டார். இவர்களுக்குப் பிரசாதம் ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை. உடனே குருடராகிய புலவர் :

"தேங்குபுகழ் ஈங்கூர்ச் சிவனே—வில்லாளி அப்பா !
நாங்கள் பசித்திருக்க நியாயமோ ?"

என்று சிவபெருமானை வேண்டினார். உடனே சிவபெருமான் விடையளிப்பதுபோல, முடப்புலவர்,

"—போங்காணும்
கூறுசங்கு, தோல்முரசு கொட்டு ஓசை அல்லாமல்
சோறுகண்ட மூளியார் சொல்"

என்று பாடினார். இதிலிருந்து, அக்காலத்திலே கோயில்களில் இத்தகைய அக்கிரமங்கள் நடந்தனவென்பது தெரியவில்லையா ? முதலமைச்சர் நன்கு ஆராய்ந்து, இன்றைய ரிக்கார்டுகள் மூலம் 88 கோயில்களிலே திருட்டு நடைபெற்றிருக்கிறது என்பதைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார். இன்னும் அவரது கண்ணுக்கு வராதன எத்தனையோ! மறைக்கப்பட்டவை எத்தனையோ! யாம் அறியோம்.

நான் இருப்பது காஞ்சீபுரம் என்பது உங்களிலே பலருக்குத் தெரியும். அங்குள்ள பெரிய சிவாலயமாகிய ஏகாம்பரநாதர் கோயிலிலே, ரிஷபதேவர் வாகனத்திலே, சிவனார் புறப்பட இருந்த சமயம், திடீரென்று, ரிஷப வாகனத்தின் வால் இருக்கிறதே, அந்த வாலில் இருந்த கற்றையாகிய வெள்ளியை யாரோ களவாடிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். காவல், போலீஸ் எல்லாம் இருக்கத்தான் செய்தது; ஆனால், திருட்டும் நடைபெற்றுக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. சிவனார் கோயிலில் மட்டும் தான் திருட்டு என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். வைண

வர்கள் கோயிலிலும் திருட்டு நடைபெறுகிறது. காஞ்சீபுரத்திலேயே உள்ள பெரிய வைணவக் கோயிலாகிய வரதராஜப் பெருமாள் கோயிலுக்குச் சென்னை பிரபல வக்கீல் V. V. சீநிவாச ஐயங்கார் ஒரு டிரஸ்டி.

அவர், சுமார் ஐந்து வருடங்களுக்குமுன், வரதராஜப் பெருமாளுக்கு வைரத்தினால் வெள்ளை நாமமும், கெம்பினால் சிவப்பு நாமமும் செய்து அளித்தார். பெருமாளின் நெற்றியிலே, அது அணியப்பட்டிருந்தது. பக்தர்கள் அதைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பூரித்தார்கள். ஒரு பாகவதர், அந் நாமம் நம்மிடத்திருந்தால் நம்முடைய வறுமையெல்லாம் நீங்கிவிடுமே! வைரக்கற்கள் நமது திருமகளின் திருகுபில்லைக்கு ஏற்ற கற்களாகுமே! ஆண்டவனின் பிள்ளைதானே நாம்! தகப்பனின் சொத்து பிள்ளைக்குத்தானே பாத்தியம்! என்று இவ்வாறெல்லாம் எண்ணி இருப்பார். அவர், ஒருநாள் நடு இரவில் மதிற்சுவரேறிக் குதித்து உள்ளே சென்றார். வரதராஜப் பெருமாளின் நெற்றியிலே கையை வைத்தார். உடனே நாமத்தை அபகரித்துக் கொண்டு போய்விட்டார். இதுபோன்ற திருட்டுக்கள் பல இடங்களிலே நடைபெறுகின்றன.

வைரம் எவ்வளவு? பச்சை எவ்வளவு? முத்து எவ்வளவு? நவரத்தினங்கள் எவ்வளவு? ஜடபில்லைகள் எத்தனை? என்று இந்த மசோதா வந்ததும், இந்துமத பரிபாலனக் கமிட்டி கணக்குக் கேட்கும். அதற்குத்தான் இந்த மசோதா. கோயில்களிலே அற்புதமாக நடைபெறும் திருட்டை அடியோடு ஒழிக்க, இம்மசோதா பெருந்துணை செய்கிறது. இதில் என்ன தவறு? இதில் என்ன குற்றம்? இதை, வரதாச்சாரியும் வைத்தியநாத அய்யரும் எதிர்ப்பானேன்?

வைத்தியநாத அய்யர் நல்ல சட்டம் தெரிந்தவர். மதுரை வட்டாரத்திலே செல்வாக்கு வாய்ந்தவர். ஆஸ்ட்ரேலியா, ஆப்ரிக்கா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளிலே சட்டம் எப்படிக் கையாளப்படுகிறது என்பதை நன்கு ஆராய்ந்தவர். அட்லாண்டிக் சமுத்திரத்திலே எப்படி எப்படி அரண் அமைக்கமுடியும்? என்பதையெல்லாம் நன்கு தெரிந்தவர். கேவலம் ஆகமத்திற்காக அவர், புத்திக் கூர்மையைச் செலவழிப்பதா?

"இந்த மசோதா வந்த பின்னர், நம்மவருக்குப் பிடிக்காத இன்னும் பல சீர்திருத்தங்களையெல்லாம் செய்வார்கள். அதனுல் நம்மவர்களுடைய ஆதிக்கத்திற்கு அபாயம் நேரிடும். ஆகவே, இப்பொழுதே 'ஒட்டக்கூத்தன் பாட்டுக்கு இரட்டைத் தாழ்ப்பாள்' போட்டது போல, நாமும் போட்டு, இம் மசோதா சட்டமாகாதபடி செய்துவிட்டால், பின்னர் சீர்திருத்தமெல்லாம் நடைபெருது" என்று, வரதாச்சாரிகளும் வைத்தியநாதய்யர்களும் கனவு காண்கிருர்கள். சாரதா சட்டத்துக்கு இவர்கள் தாள் போடவில்லையா? பொட்டுக் கட்டுதல் (அதாவது தேவதாசி) மசோதாவுக்குத் தாள் போடவில்லையா? உடன்கட்டை ஏறுதல் என்னும் கோராமைக்குத் தாள் போடவில்லையா? அவர்கள் எதையும் எதிர்க்கத்தான் செய்வார்கள். நீதியிலே, நேர்மையிலே நம்பிக்கை யுடையவர்கள் நாம். மாஜி மந்திரி டாக்டர் சுப்பராயன், திருவல்லிக்கேணியிலே, வசந்த மண்டபத்திலே, வழக்கமாகக்கூடும் நேரத்திலே கூடிய ஒரு கூட்டத்திலே இந்த மசோதாவைப்பற்றிப் பேசுகையில்:—

"நாஸ்திகர்கள் இந்த மசோதாவை ஆதரிப்பதால் இந்த மசோதா கெட்டுவிடும் என்று எண்ணவேண்டாம்" என்று குறிப்பிட்டுப் பேசுகிருர். நாம் மனதார

இந்த மனோதாவை ஆதரிப்பதைக் கெட்டது என்கிறார். யார்? டாக்டர் சுப்பராயன். டாக்டர் சுப்பராயன் மட்டும் ஆஸ்திகரா? அவர் சொல்வதைப்போல் நாங்களும் நாஸ்திகரல்ல. அதே சமயத்தில் அவரும் ஆஸ்திகரல்ல. அவரை வேண்டுமானால் 1949-ஆம் வருஷத்து ஆஸ்திகர் என்று சொல்லலாம். டாக்டர் சுப்பராயன் ஓர் உண்மையான நாஸ்திகர். தம் குல ஆசாரத்தையும், அனுஷ்டானத்தையும் விட்டு, ஜாதி வித்தியாசத்தையும் பாராமல், 25-ம் வயதிலே - காதலால், காரிகை ராதாபாய் அம்மையாரைக் கடிமணம் புரிந்துகொள்ள வில்லையா? கடல் கடந்து மேல்நாடு செல்லவில்லையா?

பக்தர்கள் அரைப் பலம் கற்பூரம் கொளுத்திவிட்டு எனக்கு ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளம் வரவேண்டும் என்று ஆண்டவனை வழிபடுவதுபோல், கும்பாபிஷேகத்துக்கு ஆயிரக்கணக்கில் ரூபாயைச் செலவு செய்து, பலன் கிடைக்காமல் அடிவயிறு எரிகிறதே! என்று சொல்வது நாமல்லவே!

நாங்கள் கடவுளிடத்தில் அன்பைச் செலுத்துகிறோம்; அவர், எங்களுக்கு அறிவையும், அருளையும் கொடுக்கிறார். நாங்கள் நாஸ்திகர்கள் என்று எங்களிடத்தில் விரோதமும் பகையும் இருக்குமானால், நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே எங்கள் 'மண்டை பிளக்க' என்று சாபமிடலாமே! அல்லது பேச முடியாமல் நாக்கு இழுத்துக்கொள்ளக்கடவது என்று சொன்னால் இழுத்துக் கொள்ளுமே! கைகால்கள் பிடித்துக் கொள்க, என்று சொன்னால் பிடித்துக்கொள்ளுமே! சுலபமான வழிதான். ஆனால், எங்கேயாகிலும், இந்தக் காலத்தில் இப்படி நடக்கிறதா? நடக்க முடியுமா? முடியாது.

தன்னுடைய ஜட்காவண்டியிலேயே பிரயாணம் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பும் ஜட்கா வண்டிக் காரன், நாம் பஸ்ஸில் ஏறப்போவதைப் பார்த்து, "இந்தப் பஸ்ஸிலா ஏறப் போகிறீர்கள் ? அடிக்கடி சக் கரம் பங்க்சராய்ப் போய்விடுமே! சீக்கிரம் போய்ச் சேராதே! அந்த பஸ்ஸை நம்பி ஏமாருதீர்கள்! இதோ, ஜட்கா வண்டி! நொடிப் பொழுதில் போய்விடும்" என்றுதான் சொல்வான். அதே ஜட்கா வண்டிக்காரன், அவசர அலுவலாக எங்கேயாகிலும் செல்லவேண்டி யிருந்தால், அவன் சொன்ன, அதே பஸ்ஸில்தான் பிர யாணம் செய்வான். அதைப் போலத்தான் புதிய புதிய மாறுதல்களும் நடக்கின்றன.

மக்கள் வாழ, நல்லதொரு திட்டம் தேவை. பணம் எல்லா இடங்களிலும் பரவினுல்தான் வியாபாரம் நன்ருக நடைபெறும். பணம், சில இடங்களில் முடங்கி விட்டால், வியாபாரம் சரிவர நடைபெருது.

பாங்கியிலே, ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் வீணுக முடங்கிக் கிடப்பதை விட, அதே பணத்தைக்கொண்டு, ஒரு 5000-ரூபாய்க்கு சரக்கு எடுத்து, அதனுல் லாபம் சம்பாதிக்கத்தான் வியாபாரிகளாகிய நீங்கள் எண்ணு வீர்கள். அப்பொழுதுதான் பணம் முடக்கமின்றிப் பொருளாதாரம் பெருகும். அதேபோல், நம் நாட்டில் பல கோயில்களில் லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள், நகை களாகவும், நிலங்களாகவும், வாகனங்களாகவும், கிரீ டங்களாகவும் மக்களுக்கு ஒரு சிறிதும் பிரயோசன மில்லாமல் முடங்கிக் கிடப்பதை எடுத்து, பல ஆலைகளை யும், தொழிற்சாலைகளையும் ஏற்படுத்தலாமே! இந்தி யாவில் வாழும் 40 கோடி மக்களும் வேலை செய்து பிழைக்கலாமே! நாட்டின் பொருளாதார வளமும் பெரு குமே! வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் ஒழியுமே!

அமெரிக்கா செல்வபுரியல்லவா! அமெரிக்காவில் ஏசுநாதருக்கு, தங்கத் தேர் செய்ய முடியாதா? இத்தாலியிலே முடியாதா ? இது வரை நம்மை ஆண்ட பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் நினைத்தால், ஏசுநாதருக்கு வைரக் கருட வாகனம் செய்ய முடியாதா ? செல்வமில்லையா அவர்கள் நாட்டில்! நம் நாட்டிலேதான் தங்கத்திலே கருட வாகனங்கள், தங்க யானைகள் வெள்ளி ரிஷபங்கள், எல்லாம்! பல கோயில்களில் வைரமாக, முத்தாக, பச்சையாக, நவரத்தினங்களாக நகைகள் இழைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். இந்திய அரசாங்கத்தார், இந்தியாவை அடமானம் வைத்து, உலக பாங்கியிலிருந்து கடன் வாங்கப் போகிறார்கள். அதற்காக, அமெரிக்காவிலிருக்கும் சர்வதேச பாங்கியிலிருந்து பொருளாதார நிபுணர்கள் வந்தார்கள். அவர்களிடம் ஓடுகிற காவிரியைக் காட்டியும் கோதாவரியைக் காட்டியும், விண்ணை இடிக்கும் இமயத்து உச்சியைக் காட்டியும், விந்திய மலையைக் காட்டியும், காட்டைக் காட்டியும், நாட்டைக் காட்டியும். நாட்டின் வளத்தைக் காட்டியும், சர்க்கார் கடன் கேட்டிருக்கிறார்கள். உலக பாங்குகளிலே கடன் வாங்கக்கூடிய நிலையில், நம் இந்திய சர்க்கார் இருக்கிறது.

கோயில்களிலோ கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் நகைகளில் முடங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. மக்கள் அரிசியின்றி அல்லற்படும்பொழுது, நூற்றுக் கணக்கான மூட்டைகளைப் பதுக்கிவைப்பதையும், கள்ளமார்க்கட்டில் விற்பதையும் நாம் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறோம். நாட்டிலே, பணமின்றி வறுமை தாண்டவமாடும்போது, கோயில்களிலே பல கோடி ரூபாய்கள் கடவுளின் பெயரால் பதுக்கிவைத்திருப்பதும், ஒருவிதக் கள்ளமார்க்கட் அல்லவா ?

நியாயத்துக்கும், அறிவுக்கும், சட்டத்துக்கும் மனிதத் தன்மைக்கும் கட்டுப்பட்டவர்கள், அப்படிச் செய்வார்களா?

உயிருள்ள பாம்பின்மேல் படுத்துக்கொண்டு, கடலிலே அறிதுயில் செய்யும் மகாவிஷ்ணுவுக்கு வாகனமேன்? சிவனார், புலித்தோல் தவிர, எனக்கு வேறு ஒன்றும் தேவையில்லை என்கிறார். அப்படியிருக்க, சிவனாருக்கு வாகனமேன்? தங்க யானையேன்? வெள்ளி ரிஷபமேன்? இரவிலே வெள்ளி ரதம் புறப்படுகிற தென்றால், தீவட்டி பிடிப்பவர்கள் தேவைப்படுகின்றனர். திருட்டு நடைபெறாமல் இருப்பதற்காகப் போலீஸ். போலீஸ்காரர்களை மேற்பார்வையிட, மேல் அதிகாரி என்னும் C. I. D.க்கள் வேறு. இதுமட்டுமா? இதைப் பார்வையிட ஒரு மந்திரி — இவையெல்லாம் பஞ்சம் மிகுந்த இந்த நாட்டில் தேவைப்படுகின்றன. மாதா கோயிலிலே நாலு பக்கமும் வாசற்படி; காவல் ஏதாகிலும் வைத்திருக்கிறார்களா? முஸ்லீம்களின் மசூதிகளிலும், நாலு பக்கமும் வாசற்படி; வெட்டவெளி; ஏதாகிலும் காவல், அங்கே தேவைப்படுகிறதா? இல்லையே.

காஞ்சீபுரம் கருடசேவைக்குப் பந்தோபஸ்துக்காகப் போலீஸ்காரர்கள், எங்கெங்கிருந்து வருகிறார்கள் தெரியுமா? கோதாவரி ஜில்லாவிலிருந்தும், மற்ற ஜில்லாக்களிலிருந்தும், போலீஸ் வரவேண்டியிருக்கிறது. விழாவுக்குப் பக்தர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் வருகிறார்கள். 18 திருப்பதிகளிலிருந்தும் கருடசேவையைக் காணப் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் வருகிறார்கள்.

சில பக்தர்கள், கத்தரிக்கோலின் கூர்மையைக் காண வருகிறார்கள். மக்களின் கழுத்திலிருக்கும் நகை-

மறைமலையடிகள் நூல் நிலையம்
ARAIMALAI ADIGAL LIBRARY

களைப் போலீஸ்காரர்களையும் ஏமாற்றிவிட்டுக் கத்தரித்துக் கொண்டு, சந்தடி செய்யாமல் நழுவிவிடுகின்றனர். காஞ்சி வரதராஜர் பெயரால், ஏதாகிலும் கைத் தொழில் கற்பிக்கப்படுகிறதா ? இல்லை ! ஏதாகிலும் பள்ளிக் கூடங்கள் நடத்துகிறார்களா ? இல்லை!

வரதராஜர் ஏழைகள் விடுதி, என்று ஏன் அந்தக் கோயில் தர்மகர்த்தர்கள் வருடந்தோறும் கோயிலுக்கு வரும் பணத்தைக்கொண்டு நடத்தக்கூடாது ?

தீராத வினையெல்லாம் தீர்க்கும் திருப்பதி வெங்கடேசப் பெருமான் பெயரால், திருப்பதியில், இப்பொழுது ஒரு கல்லூரி நடைபெறவில்லையா ?

கோயில்களிலே முடங்கிக் கிடக்கும் பணத்தை, நல்ல வழிகளில் பயன் படுத்தினால், எவ்வளவோ புதிய தொழில்களை உண்டாக்கலாமே!

வியாபாரிகளாகிய நீங்கள், ஒரு கடையிலே, 15 வயதுடைய பையன் தேவை என்று, ஒரு போர்டு எழுதிப் போட்டுப் பாருங்கள்! மறுநாளே, ஆயிரக் கணக்கான பையன்கள் வந்து, வேலைக்காக நிற்பார்கள்! அவ்வளவு தூரத்திற்கு வந்திருக்கிறது வேலையில்லா திண்டாட்டம். தொழில் வளம் குன்றியிருக்கும் நாட்டில்—பொருளாதார ஞானம் சூனியமாய் இருக்கும் இந்த நாட்டில், புதிய தொழில்களை ஆரம்பித்தால், எவ்வளவு பேருக்கு வேலை கிடைக்கும் ? சிந்தியுங்கள்.

வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தால், பலர் வாடிய போது, இதற்கெல்லாம் காரணம்—வெள்ளையர்கள் தான் என்றோம். முன்பு: ஒரு பகையாளி இருந்தான்; எதற்கும் நாம் அவனைச் சுட்டிக்காட்டி வந்தோம்.

ஆகஸ்ட் 15-ஆம் தேதிக்குப் பிறகும், நாம் இப்படிப் பழி சுமத்தமுடியுமா? முடியாது. குற்றம் வெள்ளையரிட மல்ல, நம் அரசாங்கத்தாரிடமே இருக்கிறது.

நம் நாட்டிலே, இப்பொழுது இரும்பு கிடைக்கிறது. கிடைத்துவிட்டால் மட்டும் போதுமா? அந்த இரும்பைக் கொண்டு, நல்ல தொழிற்சாலைகள் பல ஏற்படுத்த வேண்டும். தங்கம்கூட நம் நாட்டில் கிடைக்கிறது. அதையும், நல்ல வழியில் பயன்படுத்த வேண்டும். மேல் நாட்டிலிருந்து, இயந்திரங்கள் பல தருவிக்க வேண்டும். இங்கேயே — பாரதியார் விரும்பியபடி — இரும்பைக் காய்ச்சி, நமக்கு வேண்டிய நல்ல ஆயுதங்களைச் செய்யலாமே!

"இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடுவீரே!
யந்திரங்கள் வடித்திடுவீரே!"

—என்று சொன்னார் பாரதியார். நாற்பதுகோடி மக்களும் நலமுடன் வாழ வழிதேட வேண்டாமா?

'சுயராஜ்யம் கேட்டாயே தம்பீ! என்ன பலன் கண்டாய்?" என்று நம்மை நோக்கி, சிலோன் சிரித்துக் கொண்டே கேட்க இருக்கிறது! செக்கோ மாதும், அமெரிக்க அணங்கும், ஏன்? அகில உலகமும், நம்மை நோக்கி, உங்கள் நாட்டிலே வறுமை போய் விட்டதா? இந்தியா பழையபடி வளமுள்ள நாடாக ஆகிவிட்டதா?' என்று கேட்கத் தயாராக இருக்கின்றன.

ராஜேந்திரன், குலோத்துங்கன் போன்ற தமிழ் மன்னர்களெல்லாம், மக்கள் வெளிநாடுகளிலே வியாபாரம் செய்து, தாங்கள் பெற்ற லாபத்திலே அளித்த பொருளைக்கொண்டு, கோயில்களைக் கட்டினார்கள்.

கோயில்களிலே, எத்தனை ஆயிரம் பேர் வேலை செய்திருப்பார்கள் ? வெய்யிலிலும் மழையிலும், எவ்வளவு தொழிலாளர்கள் கஷ்டப்பட்டிருப்பார்கள் ? தஞ்சாவூரிலே மலையே இல்லை ! எவ்வளவு காததூரம் கடந்து, வெய்யோன் ஒளியில் கஷ்டப்பட்டுப் பாறைகளையும் கருங்கற்களையும் சேகரித்திருப்பார்கள் ? எவ்வளவு பவுன்களைப் போட்டிருப்பார்கள் ? எவ்வளவு சிற்பிகள், இரவு பகலென உழைத்திருப்பார்கள் ?

நம் நாட்டிலே, பக்தர்கள் பணத்தையெல்லாம் கோயில்களிலே **பக்தி பாங்கில்** ஏராளமாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். தற்போதுள்ள பாங்குகளில் செக், கியாஷ் ஆகா விட்டால், பாங்க் நம்மை மோசடி செய்ததாக எண்ணுகிறோம்: கியாஷியர் (cashier) மீது சீறுகிறோம். இவ்வளவும் நடக்கிறது. ஆனால், கோயில்களிலே உள்ள பக்தி பாங்கிலே அப்படியில்லை !

பண்டைக்காலத்தில், நூற்றுக்கால், ஆயிரங்கால் மண்டபங்களிலே பள்ளிக்கூடங்கள் நடந்தன. கோயிலிலேயே அழகிய பூந்தோட்டம் இருந்தது. மக்கள் நீராடுவதற்காக நல்ல குளமொன்று இருந்தது. மாலை வேளையிலே மதியை வளர்க்க, அந்த ஆயிரங்கால் மண்டபங்களிலே மக்கள் கூடுவார்கள். அக்கால அரசியலைப் பற்றி யெல்லாம், அந்த மண்டபங்களிலே மக்கள் உரையாடுவார்கள். இப்பொழுது, ஆயிரங்கால் மண்டபங்கள் உள்ள நிலை, உங்களுக்குத் தெரிந்ததே. ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில், அர்த்த ராத்திரியிலே படுத்திருந்து வந்தவரைப் பார்த்து, "என்னப்பா தம்பீ ! இராத்திரி கொண்டாட்டம்தான் போலிருக்கு" என்று முதுகில் தட்டிக்கொடுத்துக் கேட்கும் கேவல நிலையில் இருக்கிறது.

கோயில்களிலே மாசு உள்ளது. அதைப் போக்கத் தான், ஓமந்துரார் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்தார். பாசி படர்ந்த தடாகத்தைக் கோயில் களிலே சீர்செய்கிருர்களா ? இல்லை. கோயில்களிலே உள்ள பணத்தைக்கொண்டு, கோயில் அதிகாரிகள், தொழு நோயாளர்களுக்குகாக, ஏன் ஓர் ஆஸ்பத்திரி அமைக்கக் கூடாது ? ஏழை-பஞ்சை மக்களைக் காப் பாற்றும் பொறுப்பை ஏன் கோவில் அதிகாரிகள் எடுத்துக் கொள்வதில்லை ?

ஆபத்பாந்தவர், அனுத ரட்சகர் என்று ஆண்ட வரை, ஏழைகள் அழைக்கவில்லையா ? அந்த அனுத ரட்சகர் வாசம் செய்யும் கோயிலில், அனுதைகளுக்கு ஏன், புகலிடம் தருதல் கூடாது ?

கைஒடிந்து, கால்கள் இன்றி, கண் இன்றிக் கிடக் கும் மக்களைப்பற்றி, எந்தக் கோயில் அதிகாரிகளாவது கவனம் செலுத்தியதுண்டா ? நீங்கள் ஓட்டல்களுக்குச் சென்ருல், மாலையில், மந்தகாசமான சங்கீதத்தைக் கேட்டுக்கொண்டே சிற்றுண்டி அருந்துகிறீர்கள். சிற் றுண்டி அருந்திய பின்னர், நல்ல துளிரான வெற்றிலை யைப் போட்டுக்கொண்டு வரும்பொழுது, ஓட்டலின் வாயிற்படியில் பிச்சைக்காரன் நின்றுகொண்டு, — நீங் கள் பாபம் செய்திருந்தாலும் சரி, பாபம் செய்யாதிருந் தாலும் சரி,—“ஏ, புண்ணியவானே ? தருமதுரையே ? சாமியே ? எஜமானே ?” என்று கூப்பிட்டு, ஒரு காலணு கேட்கிருன். ஓட்டலின் உள்ளே, நீங்கள், மாலையில் மந்தகாசத்துடன் கேட்ட எம். எஸ். பாட்டெல்லாம், எங்கே ? அங்கே கேட்ட இசையை, அங்குண்டான இன்ப உணர்ச்சி யெல்லாம், நீங்கள் மறந்துவிட வேண்டியதுதான். இந்தப் பஞ்சை மக்களின் நிலை

மாறவேண்டாமா? நீங்கள் இந்தக் காட்சியைப் பார்க்கிறீர்கள். தாயுமானார்,

"எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல்
வேறொன் றறியேன் பராபரமே"

என்று பாடினார். இராக பாவத்தோடு இப்பாடலைப் பாடகர்கள் பாடக் கேட்பீர்கள். பாடகர்கள், இப் பாடலை ரசமாகப் பாடுவதால், என்ன பயன்? எல்லோரும் இன்புற்று வாழ, யார் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டார்கள்? என்று கேட்கிறேன். வியாபாரிகளாகிய உங்களைக் கேட்கிறேன். பொன்னுசாமியும் துரைசாமியும் முயன்றால், ஒரு வாசகசாலையாவது, பள்ளிக்கூடமாவது அமைக்கலாமே!

வியாபாரிகளில் பலர், தரும காணிக்கை வசூல் செய்கிறார்கள். வசூல்செய்து, கோயில்களுக்கு அளித்தீர்களே தவிர, யாராவது ஒருவர், உயர்தரப்பள்ளி கட்டியிருக்கிறீர்களா? ஆஸ்பத்திரி கட்டியிருக்கிறீர்களா? வாசகசாலை அமைத்திருக்கிறீர்களா? அதுதானே இல்லை!

எது பாவம்? எது புண்ணியம்? என்று பலருக்குத் தெரியாது. ஒரு வீசைக்கு 40 பலம் என்று சொல்லி விட்டால் போதுமா? அந்த 40 பலம் கல் இருக்கிறதே, அது சரியாயிருக்கிறதா, என்று பார்த்துவிட்டால் மட்டும் போதுமா? சர்க்கார் முத்திரையிட்ட பின்னர் ஏதாகிலும் சூது செய்திருக்கிறார்களா என்றும் பார்க்க வேண்டாமா?

மிகுந்த ஒளிதரும் காஸ் (Gas) விளக்குகள், பொய்க் கால் குதிரை, திருவாடுதுறை ராஜரத்தினம் பிள்ளையின் நாதஸ்வரம் ஒரு பக்கம்; மற்றொரு பக்கம், திருவீழிமிழலை சகோதரர்கள், வாணவேடிக்கைகள் இவை

களைக் கொண்டு, திருவிழா வெகு விமரிசையாக நடக்கிறது.

இன்கம்டாக்ஸ் ஆபீசுக்குக் கணக்குக் காட்டுவதற்காக, மூன்று விதமான கணக்குகள்; மூன்றுவிதமான கணக்குப் பிள்ளைகள். பொய்க் கணக்கெழுதி வெற்றி பெற்றுவிட்டால், ஆண்டவனுக்கு உற்சவத்தைப் பரிசாக அளிக்கிறார்கள்; சர்க்காரையும் ஏமாற்றுகிறார்கள்.

தலையிலே முக்காடிட்டுக்கொண்டிருக்கும் 50 வயதுத் தாய்மார்களைத் தவிர, 30 வயதுப் பெண்கள் யாராவது ஆண்டவனையா பார்க்கிறார்கள்? ஆண்டவனின் கழுத்திலே இருக்கும் வைரப் பதக்கத்தைப் பார்த்தாயா? என்று, ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள். அதே நேரத்தில் வைர வியாபாரி 'எத்தனை காரட் வைரமப்பா அது? சுராஜ்மல்லுக்கு அதைப் போன்ற வைரத்தைக் கொடுத்தால், நமக்கு நல்ல கமிஷன் கிடைக்கும்' என்று எண்ணுகிறான்.

ஒரு டைரி வைத்துக்கொண்டு, யார் புண்ணியவான்? யார் பாபி? என்று கண்டுபிடிப்பதற்காகக் குறிப்பு எழுதி வந்தால், நீங்கள் 6-ந் தேதி புண்ணியவான் என்று யாரை எழுதினீர்களோ அவரைப்பற்றி, 7-ம் தேதி பாபி என்று எழுதுவீர்கள்; 7-ந்தேதியன்று, பாபி என்று எழுதியவரை 8-ந் தேதியன்று, புண்ணியவான் என்று எழுதுவீர்கள்.

3-ம் 3-ம் = 6, 4-ம் 4-ம் = 8, இரண்டும் இரண்டும் பெருக்கினால் நான்கு என்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட முடிவைப் போல், பாவ-புண்ணியங்கள் நிர்ணயிக்கப் படாதவை.

ஒரு காலத்திலே பசு, ஆராய்ச்சிமணியை அடித்ததாம். அரசன் சென்று பார்த்தானாம்; பசு, கண்ணீர் விட்டு நின்றதாம். அதன் கன்று, இளவரசனான வீதி விடங்கன் நடத்திய தேர்க்காலில் அகப்பட்டிறந்தது என்று கேள்வியுற்றானாம். இப்பசு, தனது கன்றை யிழந்து வருந்துவது போல, எனது ஒரே புதல்வனை யிழந்து, நான் வருந்துவேன்! அதுவே நீதி!' என்று தன் குமரனைத் தேர்க் காலில் இட்டுப் பசுவுக்கு நீதி செய்தானாம், மனுநீதிகண்ட சோழன்.

இப்படி இந்தக் காலத்திலே யாராகிலும் செய்ய முடியுமா? செய்ய முயன்றாலும், சட்டம் இடந்தருமா? சர்க்காருடைய 302-வது சட்டம் சும்மாயிருக்குமா?

வல்லூறுக்குப் பயந்து வந்த ஒரு புறாவின் உயிரைக் காப்பதற்காகத் தனது சதையை அறுத்துக் கொடுத்தானாம், சிபிச் சக்கரவர்த்தி. இது அந்தக் காலத்தில். இப்படி யாராகிலும் இந்தக் காலத்தில் செய்வார்களா? புறா பறந்து வந்தால், நாம் அதைப் பிடிக்க முடியுமா? அப்படிப் பறந்துவரும் புறாவை, நாம் பிடித்தாலும், மண்ணடி கவுஸ் வீட்டுக்காரர் சும்மாயிருப்பாரா?

சிபிச்சக்கரவர்த்தி செய்ததைப் போலச் செய்ய நமக்கு எங்கே அவ்வளவு சதையிருக்கிறது? வேண்டுமானால், மடாதிபதிகள், அதைச் செய்யலாம்.

சிவராத்திரி அன்று, காட்டுக்குள் ஒருவன் சென்றான். காடு இருண்டு விட்டது. வீட்டிற்குத் திரும்ப எண்ணினான். பின்னால் ஒரு புலி தன்னை நோக்கி வருகிறதைக் கண்டான். உடனே அருகில் இருந்த வில்வமரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். மரத்தினடியிலே ஒரு சிவலிங்கம் இருந்தது. அதை அவனறி

யான். துரத்திவந்த புலியும், மரத்தினருகே வந்து நின்றது. இவன் மேலே ஏறியிருப்பதைப் பார்த்து, இவனைக் கொல்ல எண்ணி, அங்கிருந்து செல்லாமல், மரத்தையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. மரத்தின்மேலிருந்தவன் பார்த்தான். கீழே இறங்கிச்செல்ல வழியில்லை. இரவாகியதால் தூங்கிவிடுவோமோ என்று அச்சம் ஏற்பட்டது. தூங்காமல் இருப்பதற்காக, மரத்திலிருந்த வில்வ இலைகளை ஒவ்வொரு தழையாகக் கிள்ளிக் கீழே போட்டுக் கொண்டிருந்தான். எனினும் மறுதினம் அவன் மாண்டான். அவனுடைய உயிரைப் பிடித்துப் போக எம தூதர்கள் வந்தார்கள். உடனே சிவகணங்கள் வந்து, "அவர் உயிரைத் தொடாதே! அவர் சிவ பக்தர்" என்று சொல்லி, அவனைக் கைலாயத்துக்கு அழைத்துச் சென்றன. தன்னுடைய உயிரைக் காக்க வேண்டி, சிவராத்திரியன்று விழித்திருந்து சிவலிங்கம் என்றும் அறியாமல் கீழே கிள்ளிப்போட்ட தழைகளினால், அவனுக்கு முக்தி கிடைத்ததாகப் புராணம் கூறுகிறது. சாக்கிய நாயனார் சிவனாரைக் கல்லால் அர்ச்சித்து முக்தி பெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது. காரைக்காலம்மையார், உடல் தேய, உள்ளம் நெகிழ, பேயுருக்கொண்டு, எலும்பெல்லாம் தேய, கைலையங்கிரியை நோக்கிச் சென்றார். ஆனால் சிவபெருமான் காரைக்கால் அம்மையாரை நோக்கி, "அம்மையே, திருவாலங்காட்டிற்கு வா" என்று அழைத்தார். இவைகளால் ஆண்டவனை அடைய, எந்த வழியைப் பின்பற்றுவது? என்று திட்டமாகப் புராணங்கள் கூறவில்லை.

ஐந்து அல்லது ஆறு ரூபாய் சம்பளம் கட்டுவதற்காக, ஏழைப் பையன் ஒருவன் வந்து காசு கேட்டால், என்ன சொல்லுகிறோம்? "ஏண்டா, இப்படிப் பிச்சை எடுத்து அலைகிறாய்? படிச்சவனெல்லாம் என்னத்தைச்

செய்துவிடுகிறார்கள்? எங்கேயாவது கடையிலே போய் வேலை பார்" என்றுதானே சொல்லுகிறோம்?

கிருத்திகை அபிஷேகத்திற்காக ஓடிவரும் அர்ச்சகரிடம், 'அடிக்கடிதான் அபிஷேகம் செய்கிறேனே, ஒரு கார்த்திகைக்கு நம்மை விட்டுவிடுங்கள்' என்று சொன்னால் கேட்கமாட்டாரா? அதை மட்டும் தவறாமல் செய்து விடுவார்கள். ஏழைப் பையனின் படிப்புக்கு எந்த வசதியையும் செய்யமாட்டார்கள்.

மக்களைக் கெடுப்பது எவையோ, அவையெல்லாம் பாபம். மக்களை வாழவைப்பது எவையோ, அவையெல்லாம் புண்ணியம் என்று நாம் கொள்வோமானால், அது மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும். துறவிகளுக்கும், ஜீயர்களுக்கும் அதிகமான பொருள் ஏன்? துறவறத்தை மேவுகின்ற துறவிகளுக்கு, ஏராளமான பொருள்கள் ஏன்?

பட்டினத்தடிகள், "இருக்கும் இடந்தேடி உணவு வராவிடில், உணவு இருக்கும் இடந்தேடி ஏகேன்" என்றார். இது பட்டினத்தார் பாசுரம். யாராவது துறவிகளைத் தேடிவந்து உணவு கொண்டுவந்தால் தான் துறவிகள் உண்ண வேண்டும். இதுதான் துறவிகள் பண்பு. இப்படியிருக்கத் துறவறத்தை மேவும் திருவாவடுதுறை மடாதிபதிகளுக்கு, நஞ்சையும், புஞ்சையும்ஏன்?

ஓர் அரசனுக்குத் தம்பியாக இருந்தும், அரசபாரத்தைத் தாங்காமல், சேரன் செங்குட்டுவனின் தம்பி உண்மைத் துறவியாக இருந்து, சீரிய சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றவில்லையா?

திருவாவடுதுறைத் தம்பிரானுக்குப் பத்து விரலிலும் மின்னும் வைர மோதிரம் ஏன்? கையில் கமண்டலம் ஏன்? காதில் குண்டலம் ஏன்? குண்ட

லத்தின் நடுவே தங்கம் ஜொலிப்பதேன்? நெஞ்சிலே வஞ்சகம் ஏன்? பக்கத்திலே பாடும் குயில்கள் ஏன்? ஆடும் மயில்கள் ஏன்? இதுவா துறவறம்?

"பசித்தால் புசி" என்றுதானே துறவிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? பசித்தால் புசி என்றால் என்ன? காயேனும், செங்கனியேனும், கந்தமூலமேனும், உதிர் சருகேனும் பசிக்குத் துறவிகள் உட்கொள்ளலாம் என்றுதானே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? மணிமுடி துறந்து, அரசை உதறித் தள்ளி, நடுநிசியிலே குழந்தையையும், ஆசைக்கினிய மனைவியையும் பிரிந்து கபில வஸ்துவைவிட்டு, புத்தர் துறவுகொண்டார் என்றால், அதிலே அர்த்தமிருக்கிறது. சமணர்கள் துறவுகொண்டார்கள் என்றால் அர்த்தமிருக்கிறது. ஆனால், மனித உருவிலே தோன்றி, மக்களை ஏய்த்து வாழுவதற்காகத் துறவு பூண்டவர்களை நாம் எப்படி உண்மைத் துறவிகளாக ஏற்க முடியும்?

மனித பரம்பரையிலே தோன்றிய மக்கள் என்பதையும் மறந்து, "எந்தப் பரம்பரை?" என்று கேட்டால், நாங்கள் திருக்கயிலாயப் பரம்பரை என்று, ஜடைமுடி தரித்துக்கொண்டு, இந்த மடாதிபதிகள் ஆணவத்தோடு சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம்.

ஏழைகள் வாழும் இடத்தருகே வெள்ளம் வந்தபொழுது, இந்தத் திருக்கயிலாயப் பரம்பரைகள் அங்கே சென்று ஏழைகளுக்கு ஏதாகிலும் உதவிசெய்திருக்கிறார்களா? பிளேக் வந்தபொழுது, கவனித்திருக்கிறார்களா? நாட்டிலே பஞ்சம் வந்தபொழுது, களஞ்சியத்திலே இருந்த நெல்லை வாரி வழங்கியிருக்கிறார்களா? பாபி! பாபி! என்று உலகிலே சிலரைப் பார்த்து மடாதிபதிகள் கூறுகிறார்களே, அவர்கள், பாபிகள் என்று சொல்லப்

படுபவர்களுக்கு, ஏதாகிலும் உபதேசம் செய்திருக்கிறார்களா?

கொழுத்துப் பழுத்துத் திரியும் மடாதிபதிகளுக்கு ஒரு மடமேன்? கமண்டலமேன்? குண்டலமேன்? சேல்வழி மாதரேன்? அந்தத் தையலின் மையலிலே மயங்கித் திரிந்து, மது அருந்துவானேன்? படுக்கை அறையிலே லீலைகள் பல புரிவதேன்? தமிழ் நாட்டிலே துறவிகள் லட்சணம் எப்படியிருந்தது என்பதைப் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னே "சந்திர காந்தா"வின் மூலம் காட்டினார்களே!

மடாதிபதிகளைப் பற்றிப் பேசினால், அந்தக் காலத்தில் தலையைச் சீவிவிடுவதுகூட உண்டு. அப்படி, இந்தக் காலத்தில் யாரும் செய்துவிட முடியாது. அப்படிச் செய்தாலும், ஆயிரம் தலைகள் பேசத் தயாராயிருக்கின்றன.

மக்களிடையே மதிப்பை இழந்து, மாண்பை இழந்து, கருணையை இழந்து இருக்கும் சோற்றுத் துருத்திகளால் நாட்டுக்கு ஏதாகிலும் பயன் உண்டா? முன்பெல்லாம் மடாதிபதிகளைப்பற்றிப் பேசினால், ஒரு விநாடியிலே கருவறுத்துத் தள்ளிவிடுவார்கள். அது அந்தக் காலத்தில். இன்று, எல்லாக் கட்சியாரும் மடாதிபதிகளின் போக்கைக் கண்டிக்கிறார்கள். இந்த அறநிலையப் பாதுகாப்பு மசோதாவை, எல்லாக் கட்சியாரும் ஆதரிக்கிறார்கள்.

எது பாபம்? எது புண்ணியம்? என்பதை நன்கு ஆராய்ந்து, அறிவுத் தெளிவுகொண்டு, நீங்கள் வாழ வேண்டுமென்று சொல்லி, இதோடு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

சொல்லும் பயனும்

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 8-8-'51-ல் திரு. எஸ். எ. பி. பாண்டியன் அவர்கள் தலைமையில் சென்னை தியாகராயர் கல்லூரி மாணவர்களிடையே நிகழ்த்திய சொற்பெருக்கு.

அன்புள்ள தலைவர் அவர்களே, கல்லூரி முதல்வர் அவர்களே, பெரியோர்களே, தோழர்களே!

என்னை நீங்கள் பேச அழைத்ததற்காகப் பெருந்தன்மையோடு நன்றி செலுத்துகிறேன். தமிழ் மன்றத்தின் துவக்க விழாவில் நான் கலந்து கொள்வதால் என்னென்ன பலாபலன்கள் கிடைக்கும் என்பதை நீங்கள் அறியாமல் இருக்க முடியாது. அநேகமாக இங்கு என்னைப் புரிந்துகொண்டவர்களும் அதிகமாக இருக்க முடியாது.

இங்கு நான் பேசப்போவது எல்லாம் முடிந்த முடிபுகளல்ல! நான் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுச் சிந்தனை செய்து சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் உரிமை உங்கள் அனைவர்க்கும் உண்டு.

தமிழ் மொழிக்கும் உங்கள் மனப்பான்மைக்கும் சிறந்த மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நாட்டிலே தமிழ் மொழியிலே பேசவேண்டுமென்ற எண்ணம் கிடையாது. அறிவும் ஆற்றலும் அதிகமாகப் பரவிக்கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்திலே, ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தாலும் 'தமிழ் மொழியில் பேசினால்தான் மக்கள் நம்மை மதிப்பர்' என்ற தளராத எண்ணம் நாட்டிலே பரவியிருக்கிறது. உங்கள் கல்லூரி முதல்வர் தமிழிலே பேசி என்னை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றார். பல கல்லூரிகளிலே என்னைப் பேச அழைத்து வரவேற்புரை தருகின்ற முறைக்கும் உங்கள் கல்லூரி முதல்வர் தருகின்ற வரவேற்புரைக்கும் எவ்வளவோ வேறுபாடு இருக்கின்றது.

உங்கள் கல்லூரி முதல்வர் நல்லெண்ணத்தோடு, பெருந்தன்மையோடு, அதிலும் தமிழில் பேசி என்னை வரவேற்றதற்காக உண்மையிலேயே நான் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். மற்றக் கல்லூரி முதல்வர்கள் என்னை பேச அழைப்பதற்குமுன் "தயை செய்து எங்கள் கல்லூரி மாணவர்களுக்காகத் தாங்கள் ஆற்றப் போகும் சொற்பொழிவு இலக்கியம் பற்றியதாகவே இருக்கட்டும்" என்பர். "மாணவமணிகளின் மனத்திலே புரட்சி எண்ணங்களைத் தூவிவிடாதீர்" என்று கேட்டுக் கொள்வர். தங்கள் கல்லூரி முதல்வர் இம்மாதிரியான நிபந்தனைகளையெல்லாம் எனக்கு விதிக்காமல் என்னைப் பேச அழைத்ததற்காகப் பெருமிதமடைகிறேன்.

நாட்டின் நலிவைப் போக்கப் பாடுபடும் என்னிடம் உங்களுக்குத் தவறான நம்பிக்கை இருக்காது என்பதோடு அம்மாதிரியான புரட்சிகரமான எண்ணங்களை

இங்குத் தூவிவிட மாட்டேனென்ற திடமான நம் பிக்கை உங்களுக்கு இருப்பதை நான் நன்கறிவேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இன்று வளர்ச்சி பெற்றிருப்பதற்கு மூலகாரணமானவர் நம் தியாகராயர். தியாகராயரின் குறிக்கோள்தான் திராவிட இயக்கத் தாரின் குறிக்கோள். திராவிடனுகிய நான் திராவிட இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன். தியாகராயரின் வழி வந்த திராவிட இயக்கத்தைச் சார்ந்தவன் என்பதிலே பெருமை கொள்ளுகிறேன்.

நாட்டு மக்கள் அனைவரும் தியாராகராயரை நன்கு புரிந்து கொள்ளுகிற காலம் விரைவில் வரப்போகிறது. கல்லூரி வளர்ச்சிக்காகக் கல்லூரி முதல்வர் விடுத்த வேண்டுகோளை நீங்கள் நன்கு நிறைவேற்ற வேண்டும்.

தியாகராயர் பெயரால் கல்லூரிகள் மட்டுமல்ல, தியாகராயர் பெயரால் துறைமுகங்கள், பெரிய பெரிய கப்பல்கள், சங்கங்கள், மண்டபங்கள் இன்னும் பலப் பல தோன்றப் போகின்றன.

கல்லூரி முதல்வர் ஆற்றிய வரவேற்புரையில், நானும் *நாடகத்திலே பங்கெடுத்துக் கொண்டிருப்ப தாகச் சொன்னார். உங்கள் கல்லூரி நடத்துகின்ற கலை விழாவிலே நடிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்ததற் காக உண்மையிலேயே நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். ஆனல் நாடகம் ஆடிக் கல்லூரி வளர்ச்சிக்குக் காசு சேர்க்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறதே என்பது குறித்து வருந்தாமல் இருக்க முடியுமா ?

எங்கள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களிடம் பொறுமை, உயர்ந்த பண்பு, நல்லெண்ணம் இவை யாவும் உண்டு.

---

*நீதி தேவன் மயக்கம்

திராவிட இயக்கத்தைச் சேர்ந்த நாங்கள் அனைவரும் உங்கள் கல்லூரி வளர்ச்சிக்குத் தேவையான உதவிகள் எல்லாம் செய்வோம்; தியாகராயரைப் பற்றிய எண்ணங்கள் நாட்டில் எங்கணும் பரவச் செய்வோம். தியாகராயரைப் பற்றிய பல ஏடுகள் எழுதி நாட்டிற்கு அளிக்க வேண்டுமென்று தலைவர் என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

இப்பொழுது ஏடுகள் எழுதுவது ஆபத்தான காரியம். ஏடுகள் எழுதினால் சட்டக் கல்லுளிகளால் குத்தப்படும். தியாகராயரைப் பற்றிய ஏடுகளை நாங்கள் நிச்சயமாகத் தீட்டுவோம். ஒன்றைமட்டும் தலைவர் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். எங்கள் இயக்கம் எதிர்ப்பிலே வளர்ந்த இயக்கம். நாங்கள் எதிர்ப்புக்கு அஞ்சாதவர்கள். எதையும் தாங்கும் இதயம் எங்களிடம் உண்டு.

அறிவாலும் ஆற்றலாலும் ஆகாத காரியம் இல்லை. அறிவும் ஆற்றலும் சேர்ந்து உழைத்தால் வெற்றி நிச்சயமாகக் கிடைக்கும்.

நம்முடைய அடிமைத்தளைகள் நீங்க வேண்டுமானால் நம்முடைய அடிப்படைக் கட்டிடம் பலமாக இருக்க வேண்டுமென்று சர். தியாகராயர் அல்லும் பகலும் அரும்பாடுபட்டார். அவர் களத்திலே தூவிய விதை நன்றாக வளர்ந்திருக்கிறது. திராவிட சமூகத்திலே தியாகராயர் ஒரு பெரிய விழிப்புணர்ச்சியை உண்டாக்கினார்; பொருளாதாரத்துறை, அரசியல் துறை, சமுதாயத்துறை ஆகியவற்றில் நல்ல இடம் பெற்று உழைத்தார்.

கல்லூரி முதல்வர் பேசும்பொழுது குறிப்பிட்டார், "இனிமை, ஒளி (Sweetness and Light) இவைதாம்

நிச்சயமான குறிக்கோள்" என்று. நம்முடைய குறிக்கோளும் இதுவேதான். ஒளியின் பிம்பங்களாக நாம் திகழுகிறோம். நமது பண்டைப் பெருமைகளை நாம் உணரவேண்டும். நம்முடைய பரம்பரை பெரியது. நமது தமிழினம் மானமே பெரிதெனமதித்த இனம். எவ்வுயிரையும் தன்னுயிர்போல் காத்து வந்தவன் தமிழன். பிறரை எதிர்பார்த்து வாழாதவன் தமிழன். பிறருக்குப் புறமுதுகு காட்டி ஓடாதவன் தமிழன். இமயத்தில் புலிபொறித்து, கடாரத்தை வென்று ரோம் நகருக்குப் பொன்னுடை விற்றவன் தமிழன்.

மாணவத் தோழர்களே!

இக் கல்லூரி மாணவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து கூட்டு முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும். உங்களுக்கு இடை விடாத உழைப்புத் தேவை. இந்தக் கல்லூரியிலே நீங்கள் சேர்ந்து கல்வி பயிலும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததற்காகப் பெருமிதமடையுங்கள். அன்று, தேய்ந்து வந்த திராவிடர்களுக்கு ஆறுதல் அளித்து, அவர்களுக்குப் புத்துயிர் ஊட்டக் காரணமாகக் காட்சி தந்த பூமான் தியாகராயர். அவர் பெயர் கொண்ட கல்லூரியில் கல்வி பயிலும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததே என்று பெருமை அடையுங்கள். நாம் வளர்ச்சி பெற்றிருப்பதற்கு மூலகாரணமானவர் நம் தியாகராயர் என்று அடிக்கடி சொல்லி வருகிறேன். தியாகராயர் செய்த தொண்டு மிகமிகப் பெரியது. தம்முடைய சமூகத் தொண்டைத்தான் தியாகராயர் பெரியதாக மதித்தார். அன்று தியாகராயர் திராவிடப் பெருங்குடி மக்கள் முன்னேற வேண்டுமென்று பாடுபட்டதன் பலனை இன்று நாம் காண்கிறோம்.

இன்று தேவைப்படுகிற கருத்து அந்த நாளிலே தேவைப்படாமல் இருந்திருக்கலாம். செஞ்சிக்கோட்டை

யின் உள்ளே பகைவர்கள் யாரும் புக முடியாதபடி அந்தக் காலத்துக்கு ஏற்பக் கோட்டை கட்டப்பட்டது. ஆனால் அந்தக் கோட்டையையே வைத்துக்கொண்டு இந்தக் காலத்திலே யாரும் போர் செய்ய முடியாது. அந்தக் காலத்து நிகழ்ச்சியையும் இந்தக் காலத்து நிகழ்ச்சியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டும். எதையும் சரியா? தப்பா? என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். சரியில்லாததைத் தூக்கி எறியவேண்டும்.

திருப்புகழ் பாடாதே என்று சொன்னால் திருப்புகழ் பாடுபவர்களுக்குக் கோபம் வருகிறது. பூகோளத்தைப் பற்றிப் பேசக்கூடாது என்றால் நமக்குக் கோபம் வரும். பழையகால ஏற்பாட்டிற்கும், புதியகால ஏற்பாட்டிற்கும் எவ்வளவோ வேறுபாடு. 20 ஆண்டுகளுக்கு முன் A. R. P. இல்லை. போர்ச் சமயத்தில் அதுவும் இக்காலத்தில் A. R. P. மிகவும் தேவைப்படுகிறது. அந்நாளில் இராவணனிடம் A. R. P. இருந்திருந்தால் இராமர் இலங்கையை அழித்திருக்க முடியாது. இராமரிடம்கூட அப்பொழுது A. R. P. இல்லை என்பதை அனைவரும் அறிவர். ஆனால் A. R. P.-க்குப் பதிலாக ஹனுமான் இருந்தார். A. R. P. அன்று இருந்ததா? இல்லையா? என்ற சந்தேகம் உங்களுக்கு இருந்தால் கம்ப ராமாயணத்தில் உள்ள யுத்த காண்டத்தைப் புரட்டிப் பாருங்கள்.

பழங்கால, முதலை மனப்பான்மை நமக்கு இருக்கக் கூடாது. பழங்கால, முதலை மனப்பான்மை இருந்தால் வெற்றி நிச்சயமாகக் கிடைக்காது. உலகமென்பது ஓர் உருண்டை என்று புராணம் இயற்றியவர்களுக்குத் தெரியாது.

நம் நாட்டு மக்களில் பலருக்கு இமயமலை எங்கிருக்கிறது என்று தெரியாது. இமயமலை என்றால் என்ன? என்று கேட்போர் அதிகமாக இருப்பார்கள். ஆனால் நம் நாட்டு மக்களில் பெரும்பாலோர்க்கு பரமசிவம் தெரியும்; கைலையங்கிரி தெரியும். நம்மவர்களில் பெரும்பாலோர்க்கு சைனா, ஜப்பான், அமெரிக்கா நம் முன் இருப்பது தெரியாது. கிரகங்களைப் பற்றி நன்கு தெரிந்து வைத்திருப்பார்கள். அந்தக்காலப் புராணப் பித்தர்கள் தங்கள் மனம்போல், தங்களுக்குட்பட்ட கருத்துக்களை யெல்லாம் புராணங்களாக எழுதிவிட்டார்கள்.

நம் மனம் ஒரு மியூசியம்போல இருக்கிறது. எது கொள்ளத்தக்கதோ அதை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். எது தள்ளத்தக்கதோ அதைத் தள்ளிவிடுங்கள்.

தமிழ் என்றால் தமிழ்மக்கள் அனைவரையும் குறிக்கும். தமிழ் மக்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூட வேண்டுமென்ற உயர்ந்த கருத்தை நன்கு வரவேற்கிறேன். அறிவுத் தெளிவோடு எதைத் தள்ளவேண்டுமோ அதைத் தள்ளவேண்டும். புலவர் மணிகள் என்னதான் திறமையோடு, எதுகை மோனையோடு, உவமை கற்பனை நயத்தோடு இராவணனுக்குப் பத்துத் தலைகள் என்று சொன்னாலும் இந்தக்காலத்து மாணவர்களாகிய நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுவீர்களா? தமிழ்ப் புலவர்கள் என்ன சொல்லியும் உங்களை நம்பவைக்க முடியாது. பகுத்தறிவுப் பிரசாரத்தால் நீங்கள் இப்பொழுது பலம் பெற்றிருக்கிறீர்கள். சொன்னவற்றை எல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் காலம் இதுவல்ல! அதிலும் இந்தக்கால மாணவர்களை எவரும் எளிதில் ஏமாற்றிவிட முடியாது. மாணவர்கள் மனத்தைத்

துலாக்கோல்போல் வைத்து, தாங்கள் கேட்டவற்றை மனமாகிய துலாக்கோலில் இட்டுப் பார்க்கவேண்டும். நேர்மையானவற்றை ஏற்கவேண்டும். மற்றவற்றைத் தள்ளவேண்டும். அதற்கு ஆசிரியர்கள் வழி செய்ய வேண்டும். பெருந்தன்மையோடு எந்தக் கருத்துக்கும் நீங்கள் மனத்திலே இடம் தரவேண்டும்.

எத்தகைய கருத்துக்கும் நீங்கள் மனத்திலே இடம் தருவதோடு மட்டும் நின்றுவிடக் கூடாது. மாணவ மணிகளாகிய உங்களுக்கு ஆராயும் அறிவு வேண் டும். நீங்கள் அனைவரும் புத்துலகச் சிற்பிகளாக வேண்டும். உங்களிடம் தீரமும் திறமும் இருந்தால் மட்டும் போதாது. இத்துடன் அறிவு ஆராய்ச்சிகளும் தேவை. இதற்கான பண்பும் பயிற்சியும் மிக மிகத் தேவை. அதை அறிவுத் தெளிவோடு ஆராய்ந்து, இது சரி, இது தவறு என்று முடிவுகட்டும் மனப்பான்மை உங்களுக்கு வேண்டும். இதோடு திட்டவட்டமான கொள்கையும், பெருநோக்கும் உங்களுக்கு இருக்க வேண்டும். பகுத்தறிவுப் பிரசாரத்தைப் பரவவிட்டால் மாணவர்கள் கெட்டுவிடுவார்கள் என்று ஆசிரியர்கள் எண்ணினால், தாங்களே கொஞ்சம் தவறு செய்வதாகத் தான் ஆகும். பகுத்தறிவுப் பிரசாரம் மாணவர்களைக் கெடுப்பதற்குப் பதில் உயர்த்தும்; அவர்கள் மனப் பண்பை விரிவாக்கும். அவர்களை நற்கருத்துடையவர் களாக்கும். இதை அறிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் இல்லாத ஆசிரியர்கள்தான் "மாணவர்கள் கெட்டுவிடுவார்கள்" என்று கூறுவார்கள். எவரும் முற்றும் உணர்ந்தவர் கள் இல்லை. ஆசிரியர்களே பகுத்தறிவுகொண்டு பல விஷயங்களை ஆராய்ந்து தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய நிலையில்தான் இருக்கின்றார்கள்.

சந்தேகம்

சிலருக்கு எதற்கெடுத்தாலும் சந்தேகம். சிலருக்கு சந்தேகிப்பதே தவறானது என்ற தவறான எண்ணம். சிலர் கண்களுக்குச் சந்தேகிப்பதே குற்றமாகத் தென்படுகிறது. அனைவரும் குற்றவாளிக் கூண்டிலே நிற்கிறோம். சான்றாக ஒன்றிரண்டு சொல்லுகிறேன். சிலருக்கு நெற்றியிலே சிறிதாகக் குங்குமப் பொட்டு வைப்பது நல்லதா? அல்லது பெரியதாகக் குங்குமப் பொட்டு வைப்பது நல்லதா? என்று சந்தேகம் எழுகிறது.

காஞ்சிபுரத்திலே அண்ணங்கராச்சாரியாரைப் பலர் நன்கு அறிவர். அவரிடம் ஆஸ்திகர்களுக்குப் பெரு மதிப் புண்டு. அவரைக் கேட்டால் நாமம் பற்றிய விளக்கத்தை நன்கு உரைப்பார். பட்டை பட்டையாகப் போடுவார். ஏனென்றால் தூரத்திலிருப்பவர்களுக்கு நாமம் போட்டிருப்பது தென் கலையா? வட கலையா? என்பது நன்கு தெரியவேண்டுமாம்.

விபூதி அணியும் பழக்கம் உங்கள் நாட்டில் இன்னும் இருந்துவருகிறதா என்று ஐரோப்பாவிலே கேட்டால், சர். சி. பி. இராமசாமி ஐயர் சொல்லுவார், "எங்கள் நாட்டிலே விபூதி அணிவது குறைந்திருக்கிறது" என்று. இங்கே மதப்பற்றுள்ளவர்கள் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டால், 'இங்கு மதப்பற்று இன்னும் குறையவில்லை! விபூதி அணியும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது' என்பார். சர். சி. பி. இராமசாமி ஐயரை நோக்கிப் பட்டை நாமம் போட்டுக் கொள்வது நல்லதா? என்று கேட்டால் பட்டையாகப் போடுவதில் தான் நாமத்தின் மாண்பு இருக்கிறது என்று சொல்லுவார்; இடத்திற்கு ஏற்ப அவர் பதில் சொல்லுவார். உங்கள் தலைமுறையிலேதான் இது போன்ற பிரச்னைகளுக்கு நீங்கள் தீர்ப்புக் கூறவேண்டும்.

புதிய கருத்துக்கள் பல தோன்ற வேண்டிய நேரம் இது! வேறு லோகத்திலே இருப்பதைப் பற்றிய சந்தேகங்களை இந்த லோகத்திலே கேட்பது தவறும்.

மானத்தோடு வாழ, ஒருவனை ஒருவன் தாழ்த்தாமல் வாழ்வதற்கு உரிய ஏடுகள் தேவை. சுவையும் பயனும் எதில் இருந்தாலும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். பயன் மட்டுமிருந்து சுவையில்லாமல் இருக்கக் கூடாது. சுவை மட்டுமிருந்து பயனில்லாமல் இருக்கக்கூடாது. இரண்டும் ஒருங்கு சேர்ந்து இருக்க வேண்டும்.

மணிமேகலையிலே ஒரு பாடல். அதாவது :—

"வினையின் வந்தது வினைக்குவிளை வாயது
புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது
மூப்புவிளி வுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம்
புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை
அவலக் கவலை கையா றழுங்கல்
தவலா வுள்ளந் தன்பா லுடையது
மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து
மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப் பாராய்."

ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியிலே டாக்டர் சடகோபன் அவர்கள் நோயாளியின் கையைப் பிடித்துப் பார்க்கும் பொழுது "இவருக்கு வந்த நோய்,

"வினையின் வந்தது வினைக்குவிளை வாயது
புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது
....
..................புறமறிப் பாராய்"

என்று சொல்லிவிட்டுப் போவாரா? டாக்டர் அப்படிச் சொல்லமாட்டார்.

பல நாட்களாக மணிமேகலையை விரும்பிக் கொண்டேயிருந்த உதயகுமரன் அவள் சோலை சென்றுளென்பது தெரிந்து மகிழ்ந்து, "அங்கே போய் மணிமேகலையை நான் தேரிலேற்றிக்கொண்டு வருவேன்" என்று உறுதி பூண்டு தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு சென்று உபவனத்தின் மதில் வாயிலையடைந்தான்.

மணிமேகலை அத்தேரொலியைக் கேட்டுச் சுதமதியை நோக்கி, "உதயகுமரன் என் மேல் மிக்க விருப்பமுடையவனென்று மாதவிக்கு வயந்தமாலை முன்னர்ச் சொல்லியுள்ளதைக் கேட்டுளேன்; இஃது அவனுடைய தேரொலி போலும்; இத் துன்பத்திற்கு யாது செய்வேன்" என்றாள். அதைக் கேட்ட சுதமதி அவளை அவ்வனத்திலிருந்து பளிங்கு மண்டபத்திற்குள் போக விட்டுப் பூட்டிவிட்டாள். அங்கு வந்த உதயகுமரன் மணிமேகலையைப் பற்றித் தனது வேட்கை தோன்ற வினவினான்.

அப்பொழுது சுதமதி உதயகுமரனை நோக்கி,
"வினையின் வந்தது வினைக்குவிளை வாயது
......................பாராய்"

என்று உடம்பினியல்பைக் கூறினாள்.

சுவேனும் பவுடரும் போடாமல் காமத்தை அடக்க வேண்டும் என்று ஒரு தோழி சொன்ன பதில் அது. இதை வைத்துக் கொண்டு "வினையில் வந்த இந்தக் காயம் அநித்தியமானது" என்று எல்லாருக்கும் சொன்னால் பொருந்துமா? இடத்திற்கு ஏற்ப எதையும் சொல்ல வேண்டும். ஆங்கிலத்தில் ஒரு பாடல் உண்டு! அதாவது :

Twinkle twinkle little star
How I wonder what you are

Up above the world so high !
Like a diamond in the sky.

"ஏ நட்சத்திரமே; உயரத்தில் இருக்கிற நீ வைரத்தைப்போல எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய்" என்று சொன்னால் ஓர் ஏழையின் மகனுக்கு என்ன தெரியும்?

"Like a diamond in the sky" என்ற வரியைப் பணக்காரர் வீட்டுப் பிள்ளைகள் அதிகமாக இரசிப்பார்கள். இதற்குக் காரணம் என்ன? பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளைகள் வைரத்தைப் பார்த்திருக்கும்; மேலும் பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளைகளிடம் வைரமோதிரமிருக்கும். அதை வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் நட்சத்திரத்தைப் பார்த்து, 'ஏ! மின்னும் நட்சத்திரமே! நீ வைரத்தைப் போல எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறாய்!' என்றெல்லாம் புகழுவார்கள். ஏழைப் பிள்ளையோ வைரத்தைப் பார்த்திருக்க முடியாது. அவனுக்கு வைரத்தைப் போல் மின்னும் என்றால் தெரியாது.

சுவையும் பயனும் உள்ள ஏடுகள் நம் தமிழ் மொழியிலே ஏராளமாக உண்டு. அநேகர் தமிழ் ஏடுகளை மறைத்து வைத்திருந்த காரணத்தால் பலருக்குத் தமிழ் ஏடுகளைப் பற்றி நன்கு தெரியாமல் போயிற்று. தமிழுள்ளத்தை அப்படியே எடுத்துக் காட்டும் ஏடுகள் பல தமிழ் மொழியிலே உண்டு.

உங்களுக்குத் தமிழ்மொழி வளர வேண்டுமென்ற மனப்பான்மை மட்டும் இருந்தால் போதாது. சுவையும் பயனும் உள்ள ஏடுகளையே நீங்கள் படிக்க வேண்டும். உதாரணமாகத் திருப்புகழிலே சுவை மட்டும் இருக்கிறது. ஆனால் பயன் இல்லை. அதைவிட்டு விடுவோம். அற்புதமான கருத்துக்கள், சாரமுள்ள செய்திகள், அஞ்ஞானத்தையும் இருட்டையும் போக்கி அறிவு தரும், மின்சாரம், மோட்டார், இரயில் இவையெல்லாவற்றையும் பயன் கருதி ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

ஆத்மார்த்தம்—லோகாயதம்

இந்த உலகத்திலே தானே முயன்று, இன்ப நல் வாழ்வு தேடிக் கொள்வதுதான் லோகாயதம். இறைவனை நோக்கித் தவம் செய்து மறு உலகத்திலே நன்மைகளைத் தேடுவதுதான் ஆத்மார்த்தம். உலக நல் வாழ்வை விரும்பாதவர்கள் எவரேனு முண்டா? ஆனால் சில போலி பக்தர்கள் லோகாயதம் வெறுக்கப்படக் கூடியது போலவும், ஆத்மார்த்தம் விரும்பக் கூடியது போலவும் பேசி நடிக்கின்றார்கள்.

ஏசுநாதர் தம் சீடர்களுக்குச் சொன்னார்.

"ஊசியின் காதிற்குள்ளே ஒட்டகத்தை நுழைத்தாலும் நுழைத்துவிடலாம். பணக்காரன் பரமண்டலத்திற்குப் போவதென்பது முடியாது" என்று.

இங்கே என் அருகில் அமர்ந்திருக்கும் தேசிகருக்கு எது லோகாயதம் எது ஆத்மார்த்தம் எனபது நன்கு தெரியும். "பொன்னார் மேனியனே" என்று அவர் பாடிய பாடலைக் கேட்டிருப்பீர்கள். அரசர்களும், அரசிளங்குமரிகளும் நல்ல போக போக்கியத்திலே இருக்கிறார்கள். காஞ்சிக் கோயில்களிலே முப்பது லட்சம் ரூபாய் பெறுமான பொன், வைரம், நவரத்தினம் இவற்றாலான நகைகள் இருக்கின்றன. இதைப் போன்று நவரத்தினங்களாலான சிலுவையைக் காட்டுங்கள்! பொன்னாலான ஏசுநாதரையும் நீங்கள் எவரும் பார்க்க முடியாது. வைரத்தால் தீட்டப்பெற்ற சிலுவையையும் நீங்கள் எங்கும் பார்க்க முடியாது. கிறிஸ்தவர்கள் கையில் வைரம் கிடைத்தால் அது லயோலா கல்லூரியாக இருக்கும்; மிஷன் ஆஸ்பத்திரியாக இருக்கும்! சென்னையிலே பிள்ளை பெறும் ஆஸ்பத்திரிகளில் ஏதாவது கோளாறு ஏற்பட்டால், அதுவும் இந்த வைத்தி

யர்கள் கைவிட்டால் வேலூரில் இருக்கும் மிஷன் ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைக்கிறோம். வேலூரிலே உள்ள அமெரிக்கன் மிஷன் ஆஸ்பத்திரியிலே இங்குக் கைவிடப் பட்ட நோயாளியின் நோயை நன்கு கவனித்து அவர்களை உடல் நலத்தோடு அனுப்பும்பொழுது அவர்கள் கையில் பைபிள் தந்து அனுப்புவதைக் காண்கிறோம். இதைப் போல இங்கு பக்தர்கள் மக்களுக்கு நன்மையும் புரிந்து பகவத்கீதையைத் தந்தனுப்பட்டுமே பார்ப்போம்! முடியாது.

மாணவர்களாகிய உங்களிடம் எல்லோராலும் கைவிடப்பட்ட கேஸ் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மனிதனை மனிதனுக்க, மனிதனிடமிருந்து மிருகத்தன்மையைப் பிரிக்க, மக்களிடத்திலே மனவளத்தை உண்டாக்க நீங்கள் பாடுபட வேண்டும். மூட நம்பிக்கையுள்ள மக்களைத் திருத்த டாக்டர்களால் முடியாது. உங்களால்தான் முடியும்.

உரிமைப் போர்ப்படையின் ஈட்டி முனைகளான நீங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து அறிவுப் பிரசாரம் செய்ய வேண்டும். உங்கள் ஓய்வு நேரத்தை நல்வழியில் பயன்படுத்துங்கள்! நாட்டின் உயிர் நரம்புகளான நீங்கள் உங்கள் காரியத்திலே வெற்றிபெற, இடைவிடாது பகுத்தறிவுப் பிரசாரம் செய்ய வேண்டும். நாட்டிலே எதை நீக்க வேண்டுமோ அதை யெல்லாம் நீக்க வேண்டும். முன்னேற்றப் பாதையிலே செல்லும் மாணவர்களாகிய நீங்கள் முதன் முதலாகச் செய்ய வேண்டிய கடமை யாதெனில். மனிதத் தன்மைக்கு மாறான கருத்துக்கள் நாட்டிலே பரவ வொட்டாமல் தடுக்க வேண்டும். சமுதாயத்திற்கு உழைக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமுள்ள மாணவர்கள்

கிராமந்தரங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள பாமரர் களுக்கு அறிவு புகட்ட வேண்டும். அஞ்ஞானத்தை அறவே இந்நாட்டை விட்டு ஓட்ட நீங்கள் எல்லா வழி களிலும் பாடுபட வேண்டும். நீங்கள் அனைவரும் துணி வுடன் சேர்ந்து கூட்டு முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும்.

சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனையும், எழும்பூர் ஸ்டேஷ யும் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன் அவை எங்கே இருக் கின்றன என்பதை முன்னதாகவே தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். எப்படிப் போனால் சென்ட்ரலை அடைய லாம், எப்படிப் போனால் எழும்பூரை அடையலாம் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். செல்லும் இடத்திற்கு முன் முடிவைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஒழுக்கம் ஒரு பொது நீதி. ஆனால் அது இடத்துக் கிடம் ஆளுக்கு ஆள் மாறுபடுகின்றது. எல்லா மக் களுக்கும் ஒழுக்கம் ஒரே படித்தாயில்லை. பெண்ணுக்கு ஓர் ஒழுக்கம் சொல்கிறோம்; ஆண் அதைக் கடைப் பிடிப்பதில்லை. ஏழைக்கு ஓர் ஒழுக்கம் சொல்கிறோம்; பணக்காரன் அதைக் கடைப்பிடிப்பதில்லை. வேலைக் குச் சரியாக 8-மணிக்கு வரவேண்டிய தொழிலாளி 9-மணிக்கு அதாவது ஒரு மணி நேரங்கழித்து—வந் தால், முதலாளி தொழிலாளியைப் பார்த்துக் கேட்டால், அதற்குத் தொழிலாளி, "இல்லை சார்! நான் 8-மணிக்கே வந்து வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறேன்" என்று சொல்லுவான். உடனே முதலாளி, "பொய் பேசினால் போஜனம் கிடைக்காது அப்பா! ஏன் பொய் பேசு கிறாய்?" என்று கேட்பார். இதே சமயத்தில், முதலாளிக்கு ஒரு வியாபாரம் வருகிறது என்று வைத் துக்கொள்ளுங்கள். வியாபாரி ஒரு பொருளை நாலா யிரம் ரூபாய் கொடுத்து வாங்கியிருப்பான். அந்தப்

பொருள் விற்பனைக்கு வந்தால் வாங்க வந்தவனிடம் என்ன சொல்லுவான் தெரியுமா ?

"நான் இந்தப் பொருளை ஆறுயிரம் ரூபாய் கொடுத்துத்தான் வாங்கினேன். உங்களை உத்தேசித்தே இதை நியாய விலைக்குத் தருகிறேன். நிச்சயமாக நம்புங்கள். இன்னும் கேட்டால் நான் சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன்—நான் இந்தப் பொருளை ரூபாய் 6000 கொடுத்துத்தான் வாங்கினேன். உங்களை உத்தேசித்து அதுவும் உங்களுக்காக வாங்கிய விலைக்கே தருகிறேன். நான் இந்த விலைக்குத் தந்ததை வேறு யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம்" என்று பன்னிப்பன்னிக் கூறுவான். ஆனால் முதலாளி அந்தப் பொருளை வாங்கிய விலையோ ரூபாய் 4000. இதில் முதலாளிக்குக் கிடைக்கும் இலாபமோ இரண்டாயிரம் ரூபாய். திறமையோடு பொய் சொல்லி வியாபாரம் செய்வதால் முதலாளிக்குக் கிடைக்கும் இலாபம் அதிகம். ஆனால் தொழிலாளி முதலாளியிடம் பொய் சொன்னால் அவனுக்குக் கிடைப்பது என்ன ? வசவு, உதை—வேலையில்லாமை, பசி இவைதான்.

பொதுவாக, நாட்டு மக்களைத் திருத்துவதற்கு முன் அவர்களுடைய சூழ்நிலையைக் கவனிக்க வேண்டும். நாம் கூடியிருக்கும் இந்த இடத்திலே எல்லோருக்கும் உட்காருவதற்கு உரிய இடமில்லாததால் உங்களில் சிலர் ஜன்னல் ஓரத்திலே அமர்ந்திருக்கிறீர்கள். உங்களை அப்படி அமர வைப்பதற்குரிய சந்தர்ப்பம் இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது; ஆகவே நீங்கள் ஜன்னலில் அமர்ந்திருக்கிறீர்கள்.

திருடனுக்கு முதலில் திருட வேண்டுமென்ற நோக்கமில்லை ! வறுமையால் அவன் வாட்டமுறும்

பொழுது தாளுக அவனுக்கு உதிப்பதென்ன ? திருடிஞல்தான் வாழ்வு என்பதுதான். இப்படி அவன் எண்ணியவுடன் தைரியமாகத் திருட ஆரம்பித்துவிடு கிருனே ? இல்லை ! திருடப் புறப்படும்பொழுது எந்த வகையிலே திருடிஞல் வெற்றி கிடைக்கும் என்று திட்டம் போட்டுத்தான் திருட ஆரம்பிக்கிருன். முதலாவதாகத் திருடும்பொழுது அவன் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும். திருடனைத் திருடாதே என்று சொல் வதற்கு முன் அவன் திருடுவதற்குக் காரணமாக இருப் பது எது ? என்று அவன் சூழ்நிலையைக் கவனிக்க வேண்டும்.

இருபது நாட்களுக்கு முன் பத்திரிகையிலே ஒரு செய்தி வந்தது. அதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். திருநெல் வேலி ஜில்லாவிலே 8 பேர் ரேஷன் ஆபீசைச் சேர்ந்தவர் களைப்போல ஒரு பணக்காரர் வீட்டில் புகுந்து, "நீங்கள் மறைவான இடத்திலே நெல் மூட்டையைப் பதுக்கி வைத்திருக்கிறீர்களாமே ? எங்கே ? அந்த மூட்டையைக் காட்டுங்கள் பார்ப்போம்" என்று அவர்களிடம் சொல்லிச் சோதனை செய்வதுபோல் செய்து, அங் கிருந்த பெண்மணிகளையெல்லாம் ஒரு ஓரமாக நிற்க வைத்து அவர்களுடைய நகைகளையெல்லாம் கழற்றிக் கொண்டு வெளியிலிருந்த ஜீப்காரில் ஏறிச் சென்று விட்டார்களாம். இதுபோன்ற சம்பவங்கள் பல பத்திரி கையிலே காணலாம்.

மேல் நாடுகளிலே மாதர்கள் நகையணியும் வழக்க மில்லை ! அவர்களிடம் பணம் சேர்ந்தால் அப் பணம் பாங்கில் இருக்கும். அல்லது நல்ல கம்பெனிகளிலே பாங்குகள் ஆக இருக்கும். நம் நாட்டிலேதான் பெண் மணிகள் பணத்தை நகைகளாக்கி 6 ஜதை 7 ஜதை வளை

யல்கள், வைர அட்டிகைகள், காதில் தோடுகள், அவற்றோடு குண்டலங்கள், சடையில்லைகள் என்றெல்லாம் அணிந்து கொள்கிறார்கள்.

நம் நாட்டிற்கேற்றபடி சூழ்நிலையை மாற்றி அமைக்க வேண்டும். நல்ல ஏடுகளை மொழி பெயர்க்கும் வேலையிலே நீங்கள் ஈடுபடவேண்டும். தேவாரம், திருவாசகம் இவற்றிலே இருக்கும் தமிழ்நாட்டு இயற்கை வளத்தைப்பற்றி யெல்லாம் தொகுத்து நூலாக வெளியிடுங்கள்; நாங்கள் அதை வேண்டா மென்று சொல்லவில்லை! நாட்டிலே நடக்கின்ற செய்தியை எழுதட்டும்; வரவேற்போம். நாட்டிலே நடவாத ஒன்றைப் புனைந்து எழுதுவதைத்தான் நாம் தடுக்கிறோம்.

கம்பராமாயணம் நடக்காத கதை—நான் புனைந்தது—கற்பனை—நடந்த நிகழ்ச்சியல்ல—இது உண்மை! இப்படி பாகுபடுத்திப் போட்டு அடியிலே ஓர் அடிக்குறிப்பு எழுதி இறுதியிலே இப்படிக்கு பதிப்பாசிரியர் என்று எழுதி வெளியிட்டால் நாம் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்போமே! நூலை வெளியிடும் ஆசிரியர் இந்த முறையிலே உழைத்தால் நம் நாட்டு மக்களுக்கு நல்ல சுவையும் பயனும் கிடைக்கும்.

மாணவர் கழகம் என்ற தோட்டமும் அதன் இலட்சியங்கள் என்ற மணமலர்ச் செடிகளும் செயல் வீரர்களின் கண்ணியம் என்ற தண்ணீரில் தொண்டு என்ற எருவால் வளரவிட வேண்டுமென்று சொல்லி என் உரையை இந்த அளவோடு முடிக்கிறேன்.

பொருள்

தாம்பரம் கிருஸ்துவக் கல்லூரியின் தமிழ்ச் சங்க ஆண்டு விழா 19—2—'48 அன்று, புலவர் உயர்திரு. அ. கி. பரந்தாமனர் தலைமையில் நடைபெற்றபோது, அறிஞர் அண்ணு அவர்கள் ஆற்றிய அரிய சொற்பொழிவு.

தோழர்களே!

தமிழ்ச் சங்கச் சார்பில் பேசவேண்டுமென்று இக் கல்லூரித் தோழர்கள் என்னைக் கேட்டார்களேயன்றி, இன்ன பொருளைப் பற்றித்தான் பேசவேண்டும் என்று கூறினர்களில்லை. அப்படித்தான் அவர்கள் இன்ன பொருளைப்பற்றிப் பேசவேண்டும் என்று எனக்குப் பணித்தாலும், 'இவனுக்கு என்று அமைந்த ஒரு பொருளைப்பற்றி வற்புறுத்தாமல் இருக்கப் போகின்றுனு என்ன ?' என்று அவர்கள் நினைத்திருப் பார்கள்; எனவேதான் அவர்கள் இன்ன பொருளைப் பற்றிப் பேசவேண்டும் என்று கேட்காமலிருந்திருக்க

லாம்; ஆகையினால் நான் 'பொருள்' என்பதைப் பற்றி இப்போது பேசுகிறேன்.

எந்த நாட்களையும்விட, இந்த நாட்களில் இதைப் பற்றி மக்கள் நினைக்கவேண்டிய அவசியம் வந்துவிட்டதனால், பொருளைப் பற்றிப் பேசவேண்டியிருக்கிறது. எதைப்பற்றி நினைத்தாலும் அதைப்பற்றிப் பேசியாக வேண்டியிருக்கிறது. அதற்குப் பேச்சுக் கலை அவசியப்படுகிறது. மற்றக் கல்லூரிகளை விட நீங்கள் நாட்டிற்குத் தேவையான ஒரு பிரச்சினையைப்பற்றிப் பேசியிருக்கிறீர்கள். மற்றவர்க்கு நம்முடைய கருத்து உடன்பாடோ, உடன்பாடில்லையோ, தேவையோ தேவை இல்லையோ, அதுவல்ல பிரச்னை. நாம் செய்யவேண்டிய தொண்டு, கடமை என்ற ஆணையிலே நடத்தப்பட வேண்டும். அந்த முறையிலே, கல்லூரி மாணவர்களாகிய நீங்கள், தொட்டுப் பார்க்காததைக்கூடத் தொட்டுப் பார்த்திருக்கின்றீர்கள். கிருஸ்துவக் கல்லூரி மாணவர்களா? திராவிட நாடு—தமிழ் நாடு என்பதைப் பற்றி வாதித்திருக்கிறார்களா? என்று பச்சையப்பன் கல்லூரியில் படித்த நான் ஆச்சரியப்பட்டு விட்டேன். உண்மையிலே மாணவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள நாட்டுப் பற்று நாட்டின் ஆக்கத்திற்கான ஓர் அறிகுறி. அதைக் குறித்து நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்; பெருமையும் அடைகிறேன்.

இந்த எண்ணம் மாணவர்களுக்கு இன்னும் வளர வேண்டும். அதற்குக் கருத்துத் தெளிவு மிகவும் இன்றியமையாதது. வெளியிடாமல் மனத்திலே மட்டும் உள்ள கருத்து, மனிதத் தன்மைக்கு ஏற்றதல்ல; அது காட்டிலே உள்ள ஒரு முறை. எதற்காகக் கூறுகின்றேன் என்றால், நான் பேச எடுத்துக்கொண்ட

'பொருள்' என்பதற்குக் கருத்துத்தெளிவு, ஒருவருக்கு ஒருவர் மிகமிகத் தேவை. எனவே ஒருவருக்கொருவர் கலந்து பேசுவதில் தவறில்லை.

இழந்த பொருளைப் பெறலாம்

'பொருள்' என்பதிலே, காந்தியாரை இழந்து விட்டது - நாட்டின் அரிய பொதுப் பொருளை இழந்து விட்டதாகும். நம் நாட்டின் பொதுப் பொருளாகிய காந்தியார் மறைந்தது அரசியல் துறையிலாயினும் சரி அறிவுத் துறையிலாயினும் சரி ஒரு பெரிய நஷ்டமே யாகும். ஆனால், நாம் இழந்த பொருளைப் பிறகு பெறவும் முடியும்; அதற்குப் புதுக் கருத்துக்கள் தேவை. இது அரசியல் அரங்கில் இருப்பவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

அந்தப் புதுப்பொருள் என்ன? அது கிடைக்க நீங்களும் நானும் அம்முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும். அதற்கான ஒத்துழைப்பு மிகவும் தேவை. எனவே நான் அடிக்கடி கூறுவதுபோல், ஒருவர்க்கொருவரிடைக் கருத்துத் தெளிவு ஏற்படவேண்டும். அதற்கு அடிப் படை பேச்சுக் கலை. பேச்சுக்கலை இல்லாத இடமில்லை. எங்கும் பேச்சு மேடை; பட்டி தொட்டிகளில் பொது இடங்களில் எங்கும் காண்கின்றோம். அச்சுத்தொழில் செய்யும் இடங்கள் பத்திரிகாலயங்களாக மாறுகின்றன. இதுவே பேச்சுமேடை வளர்வதற்கு ஓர் அறிகுறி. ஆனால் பேச்சுக் கலையைத் தவறான முறையில் பிரயோகித்தல் கூடாது. சான்றாக, சில நாட்களுக்கு முன், திருச்சிப் பத்திரிகை யொன்றில் 'பிள்ளை பிடிக்கும்பீதி' என்ற தலைப்பில் வந்த செய்தி, நாட்டு மக்களுக்கே ஓர் அதிர்ச்சி. எங்கும் அதைப்பற்றிப் பயமும் குழப்பமும் பரப்பிவிடப் பட்டது.

உள் விஷயங்களைப் பார்க்காமலே, தாடியுடன் ஒருவன் காணப்பட்டாலும், தடுமாறி ஒருவன் வந்தாலும், தழதழத்த குரலில் பேசினாலும், குழந்தையில்லாத காரணத்தினால் அன்பினால் பார்த்தாலும் சரி, இவன்பிள்ளை பிடிப்பவன் என்ற சந்தேகம். இவ்வளவு குழப்பமும் 'பிள்ளை பிடிக்கும் பீதி' என்ற தலைப்பில் வந்த செய்தியின் காரணத்தினால்தான். ஏன் இதை நான் கூறுகின்றேன் என்றால், ஒரே ஒரு வார்த்தையில் நாட்டு மக்களுடைய மனத்தை மாற்றிவிடக்கூடிய அளவு பிரசார மேடையைத் தவறாக உபயோகிக்கிறார்கள். அவசரப்பட்டோ, விஷமத் தனத்தினாலோ, ஆறு அங்குலத்தில் பெரிய செய்தியைப் போட்டுவிட்டாரேயொழிய, அது உண்மையா? உண்மையென நம்பலாமா? அதிகாரிகளைக் கேட்டறிய வேண்டாமா? என்று ஆசிரியர் யோசிக்கவில்லை. 'பீதி' என்றால் காரணமில்லாத பயம். அது கருத்துத் தெளிவுடன் வெளிப்பட்டிருந்தால், குழப்பங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதற்கு இடமில்லாமல் இருந்திருக்கும். இப்படியே ஒவ்வொரு துறையிலும். கருத்துத் தெளிவற்ற முறையில் பிரசாரம் செய்கின்றார்கள். எவை பேசப்பட்டாலும் கருத்துத் தெளிவுடன் இருக்க வேண்டும். அது எந்த வார்த்தையானாலும் சரி, எந்தக் காரணத்தாலானாலும் சரி, அது யார் பேசினாலும் சரி பேசும் பொருளின் உட்கருத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாம் வேறொரு பொருளைப் பெற முடியும். ஏன்? இழந்த பொருளையும் நாம் பெறக் கூடும். இவை அனைத்துக்கும் கருத்துத் தெளிவுதான் மிகவும் அவசியம்.

ஆரம்பத்திலே, மாணவனொருவன், பாரதியார் பாடிய நாட்டுப் பாடல் ஒன்றைப் பாடும் பொழுது, "'ஆரிய நாட்டினர் சீரிய கொள்கையை' என்ற அடியைக்

கேட்டதும், பல நண்பர்கள் வருந்தியிருக்கலாம். மற்றும் பலர், அண்ணாத்துரை இதற்கு என்னதான் சொல்கின்றான் என்று பார்க்கலாமே! என என் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்தனர். இன்னும் சிலர் வேண்டுமென்றே அண்ணாத்துரைக்கு எதிராகத்தான் பாடப்பட்டது என்று கருதலாம். ஆனால் எது எப்படியானாலும் பாரதியார் கூறவந்தது, ஆரிய நாட்டினரின் சீரிய கொள்கைபற்றியே தவிர, வேறு கொள்கைகளைப்பற்றி அல்ல. அது எந்த நாட்டார் செய்தாலும் ஆரிய நாட்டினர் மட்டும் அல்ல—சீரிய கொள்கையாயிருந்தால் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் கருத்துடன் தான் பாரதியார் "சீரிய கொள்கை" என்று கூறினார். அப்படிப்பட்ட சீரிய கருத்துக்களைத்தான் அவரவர்கள் நாட்டிலே பரப்பிக்கொண்டு வருகின்றார்கள். கருத்துகள் எதுவாயினும் உண்மைப் பொருள் என்னவென்பதைக் கவனித்தாக வேண்டும்.

பொருள் இரு வகை

பொருள் என்பதை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று, வஸ்து. மற்றொன்று கருத்து. இதைப் பிரிக்கின்ற நேரத்தில், இவை மெய்ப் பொருள், இவை அநித்தியப் பொருள், இவை மாயப் பொருள் என்றெல்லாம் பிரிக்கின்றார்கள். இதில் வஸ்து என்பது தேவைக்குரிய பொருளாகும். ஆனால் தேவைக்குரிய பொருளைத்தான் அழியக் கூடியவை, அநித்தியமானவை, மாயம் என்றெல்லாம் கூறுகின்றனர். மற்றொன்று மேலுலகப் பொருள். அது எப்பொழுதும் அழியாத தன்மை வாய்ந்தது. அதை அடைவதற்கான மார்க்கம், இகத்திலுள்ள பொருள்களின்மீது இச்சை கொள்ளாதிருத்தலே. ஆனால் இது வாழ்வில் அவசியமற்றது, தேவையில்லாதது.

இத்தகைய மெய்ப்பொருளை அடைவதற்கு, உட்பொருளை உணர்வதற்கு, வேத வேதாந்தங்கள் பேசி, யாக யோகாதிகள் செய்து, காஷாயம் தரித்து கையிலே ஜெபமாலை ஏந்தி, அதற்கேற்ற வெண்ணீறு அணிந்து, அமர்வதற்காகப் புலித்தோல், படுத்துறங்குவதற்காகப் பர்ணசாலை, அதைப் பார்த்துக் கொள்வதற்காக ஓர் ஆள், அந்த ஆளுடன் பேசுவதற்கு மற்றோர் ஆள் தேவைப்படுகின்றன. நாகரிக உலகம் ஏற்பட்டது எப்படி என்றால், பர்ணசாலை ஒன்று, இரண்டாகி, அவைகள் குடிசைகளாக மாற, பிறகு ஆற்றோரத்தில் குடியேற, ஆற்றோரம் கிராமமாக அமைய, கிராமங்கள் சேர்ந்து நகரமாகி, இப்பொழுது நாகரிக அளவில் பெரிய நகரங்களாக ஏற்பட்டு விட்டன.

ஆரியர் காலத்தில்தான் பொருள் என்று ஒன்று இருந்ததால் அருள் என்று மற்றொன்று ஏற்படுத்தப் பட்டது. பிறகு பொருளைப் போகப்பொருள் என்று பேசப் பட்டது. அநித்தியம், மாயை என்றெல்லாம் பேசப் பட்டது; மாடு, மனை, மனைவி, மக்கள் இவை. ஆத்மார்த்தத் துறையிலே நம்நாட்டு மக்கள் ஈடுபட்டனர் என்றால், மேல் நாட்டிலுள்ள மக்கள் போகப் பொருள்களிலே நாட்களைச் செலவழித்தனர். மேல் நாடுகள் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டு, இறுதியாக இந்நாட்டில் வைசிராய் மாளிகை ஏற்படுத்தும் அளவிற்கு வரும்வரை மேல் நாட்டானின் ராஜதந்திரம் சென்றது. இதற்கெல்லாம் காரணம், ஆத்மார்த்தத்துறையிலே நம்மவர்கள் ஈடு பட்டார்கள். ஆனால் அவர்களோ?......

அவர்களும் நாமும்

அவர்கள் காரில் சென்றால், நாம் கால் நடையிலே செல்கிறோம். "அது என்ன கார், அந்தக் கார் மிகவும்

அதிசயமோ! கார் கெட்டுவிட்டால் அவன் இறங்கித் தள்ள வேண்டும். ஆனால் நம்முடைய காலோ!'' என்கின்றான் நம்மவன். ஏன் அப்படிக் கூறுகின்றானென்றால், இவனுக்குக் கார் கிடையாது. இப்படிப்பட்ட சபல புத்தி நம்மவரிடத்தில். அது மட்டுமல்ல; வீடு ஒருவனுக்கு இருக்கும்; வீடற்றவன் அவனிடத்தில் வாடகைக்கு இருப்பான். இருவருக்கும் ஏதாவது சச்சரவு ஏற்பட்டால், வாடகைக்கிருப்பவன் மிகவும் கோபமாக, "கட்டினவனுக்கு ஒரு வீடு என்றால் கட்டாதவனுக்கு ஆயிரம் வீடுகள் உண்டு'' என்பான். இப்படிப்பட்ட அற்ப புத்திதான் நம்மவர்களிடத்தில் காணக் கிடக்கின்றது. துப்பாக்கி இல்லை; அதிகாரம் இல்லை; சட்டப் புத்தகம் துவக்கப்படவில்லை; அரசாங்க அநுபவம் அணுவளவும் கிடையாது. ஆனால் அரசாங்கத்தை இழந்த அநுபவம் இருக்கிறது. காரணம் வரட்டுத் தத்துவ வேதாந்தமே. நம்மை இக்கதிக்கு ஆளாக்கியது —அது மட்டுமா! அவனிடத்திலேயுள்ள துப்பாக்கியைப் பார்த்து, "இது என்னப்பா ஆட்கொல்லிதானே! இது ஆளைத்தானே கொல்லும்! ஆத்மாவைக் கொல்லாது—? இது என்ன? மோட்டார் கார்! எவ்வளவு வேகம்—! மணிக்கு 60 மைல். அது என்ன பிரம்மாதம்! எம்முடைய மனோ வேகத்தை கணக்கெடுக்கவே முடியாது. கணக்கெடுத்ததே கிடையாது'' என்கிறான் நம்மவன்.

'உம்முடைய ராஜ்யம் எவ்வளவு தூரம் பரவியுள்ளது?—அமெரிக்காவிலே ஒரு பாகம் உம்முடைய ஆட்சியின் கீழ்; நியூஜீலண்ட் உம்முடைய பாதுகாப்பில். உம்முடைய ராஜ்யம் ஆஸ்திரேலியாவின் பரப்பு: இந்திய உபகண்டத்திலே - தென் ஆப்பிரிக்காவிலே உம்முடைய ஆட்சி; இவ்வளவும் உம்முடைய ராஜ்யத்தின் பரப்பு-இவ்வளவுதானா? இது அவ்வளவு பிரமாத

மல்ல; ஆனால் எங்களுடைய ராஜ்யமோ அதல, சுதல, பாதாள- என்று இப்படிப் போய்க்கொண்டேயிருக்கும். உம்முடைய ராஜ்யங்கள் கண்ணுக்கு எட்டியவைகள் என்றால், எம்முடைய ராஜ்யங்கள் கண்ணுக்குக் காணாதவைகள்; கணக்கெடுக்க முடியாதவைகள்; உங்களிடத்திலே நாணயங்கள் என்னென்ன? 'பௌன்-பொன்-ரூபிள்ஸ்' இவ்வளவுதானா? எங்களுடைய தேவலோகத்திலே ஒரு மரம்; பெயர் கற்பக விருக்ஷம். எது கேட்டாலும் கிடைக்கும், அதனிடத்தில். "கோஹினூர்" கேட்டால் கோஹினூர் கொடுக்கும்; ஸ்டர்லிங் கேட்டால் ஸ்டர்லிங் கொடுக்கும்; டாலர் கேட்டால் டாலர் கொடுக்கும்" என்கிறான் நம்மவன்.

இப்படி நம்மவர்கள் பேசிக்கொள்வதில் ஓர் அலாதித் திருப்தி ஏற்பட்டுவிட்டது. சொல்லும் போதே நம்பிக்கை யுண்டாகும். சொல்லச் சொல்ல நாம் நம்பினோம். அவன் பார்த்துப் பார்த்து நம்பினான். ஆகஸ்ட் 15-ந் தேதிக்குப் பிறகும் இந்த ஏமாற்றம் இருக்கக் கூடாது என்பது என் எண்ணம். இந்த நிலைமை நீடித்தால், நாம் அவனை இன்னும் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை என்பதுதான் பொருள்.

அங்கே ஏழை- பணக்காரன் என்ற பேதம். அதிலே ஏழைகள் தான் எதிலும் வெற்றி பெறுவர். அவர்களுக்கு எங்கும் எப்பொழுதும் விடுதலை நிச்சயம், ஏன்? ஏசுநாதர் கூட, தம் சீடர்களை நோக்கி, "ஊசித் துவாரத்திலே உடல் பெருத்த ஒட்டகம் நுழைய முடியும்; ஆனால் பணக்காரர்கள் பரமண்டலத்திலே நுழைய இடமிராது" (It is possible for a camel to enter into the eye of the needle, than for rich man to enter into the Heaven) என்று கூறியுள்ளார்.

பாவையர் பக்கத்திலே வீற்றிருக்க......

அந்த நாடுகளில் மாத்திரம்தான் என்ன ? வேதாந்திகளுக்குப் பஞ்சமா? அறிவாளிகளில் பிளாட்டோ விளங்க வில்லையா? பைசோசா ஒரு வேத வித்தகன் ஆயிற்றே! வேதாந்தத்தில் சிறந்தவனாக மாக்ஸ்முல்லர் விளங்க வில்லையா? அவர்களையும் அவர்களுடைய தினசரி வாழ்க்கையையும் பாருங்கள்? நம்முடைய சங்கராச்சாரியாரையும் பாருங்கள்! ரிஷிமார்களையும் பாருங்கள்! கைலாச பரம்பரையில் உதித்த தம்பிரான் களையும் திருவண்ணாமலை ரமண மகரிஷியையும் போய்ப் பாருங்கள்! புதுச்சேரி அரவிந்த யோகியையும் போய்ப் பாருங்கள்! அத்தனை பேர்களையும் போய்ப் பாருங்கள். இவர்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்றால் 4,5, ஏக்கர் விஸ்தீரண முள்ள நிலப்பரப்பில்தான் இவர்களைக் காண முடியும். சுற்றிலும் சாலைகளும் சோலைகளுமிருக்கும்: பாதை யோரத்தில் புஷ்பச் செடிகள் உண்டு; நிழல் தரும் மரங்கள் இருமருங்குமுண்டு. இவைகளை யெல் லாம் கடந்து சென்றால் அழகிய மண்டபம் விளங்கும்; மண்டபத்திலே அழகிய சிற்ப சித்திரங்கள் விளங்கும்; பலவகைக் கோலாகலத்துடன் இருக்கும் பல விதக் கோலங்கள்; ஒருபுறம் வெள்ளிக் குத்துவிளக்கு விளங் கும்; திரியைத் தள்ளுவதற்குத் தங்கத்திலான குச்சி இருக்கும். தங்கத்தைவிட ஜொலிப்புடன் பளபளப் பாக விளங்கும் பாவையர்கள் பக்கத்திலே வீற்றிருப் பார்கள்.

புராணத்திலே, விஸ்வாமித்திரரைப் பற்றிய ஒரு கதையுண்டு. அவர் காமதேனுவைக் கட்டி வைத்துத் தேவ அரசர்களுடன் சண்டைக்குச் சென்றாராம். பிறகு அது மாடுபிடி சண்டையாக மாறியது. இராமாயணத் திலே முன்னோர்கள், முனிவர்கள், வேதாந்திகள்,

இவர்கள் அத்தனை பேரும் பொருளோடுதான் வாழ்ந்தார்கள். பொருளிடத்திலே இச்சையில்லாமல் எந்த முனிசிரேஷ்டரும் வாழவில்லை. உலகம் மாயை, அநித்தியம் என்று பேசியவன் கூடப் பொருள்கள் தரும் போகத்திலே புரண்டுதான் வாழ்கின்றான்.

ஆத்மார்த்தவாதிகளின் சொல்லும் செயலும்

மேல் நாட்டினர் பொருளைத் தேடிக்கொள்வதிலும் அதனைச் சரியான முறையில் பயன் படுத்துவதிலும் காலங்கழித்தார்கள். ஆனால் நம்மவர்களோ பொருளை அநித்தியமென்று கூறிக்கொண்டு, அதே பொருள் தரும் சுகத்தில் வாழ்ந்தார்கள்; வாழ்கின்றார்கள். நம்மவர்கள் வீடுகளிலே உள்ள பாத்திரங்கள் எல்லாம் 4000, 5000 ரூபாய் மதிப்பிடக்கூடிய அளவிற்கு வெள்ளிச் சாமான்களாகவே இருக்கும். வெளிப்புறத்திலே வெள்ளியால் ஆனவை, உட்புறத்திலே தங்க முலாம் பூசப்பட்டவையாகவே காணமுடியும், எல்லாவகைச் சாமான்களும். வெள்ளைக்காரன் வாழும் வீடுகளில் போய்ப் பார்த்தால் வெள்ளிச் சாமான்களே காணமுடியாது. குடிப்பதற்காகச் சாதாரண கப்-சாசர் அவ்வளவு தான் காணமுடியும். அவன் பொருளை உபயோகத்திற்காக வைத்திருககிறான். ஆனால் நாமோ உயர்வதற்காகப் பொருளை வைத்திருக்கின்றோம். நண்பர்கள் சிலர் வீட்டிற்குப் போய், "இந்தப் பொருளைப் பார்த்தாயா! உங்கள் வீட்டில் உண்டா?" என்று கேட்டால் உண்டு என்பர்; ஆனால் "பெட்டியிலிருந்து கல்யாணத்தின்போதுதான் அதை எடுப்பேன்" என்பர். நம்மவர்கள் பொருளை உபயோகிக்கும் முறைக்கு இந்தச்சான்றே போதுமானது. ஒருவனுக்கு 10,000 ரூபாய் சொத்து இருந்தால் 8000 ரூபாய் பெறுமானமுள்ள நகைகளாக அவன் மனைவிமீது காணலாம். ஒருவர் மாதம் 200

ரூபாய் சம்பாதித்தாலும் வெளியே அவருடைய மதிப்புத் தெரியாது. அவருடைய மனைவி கோயிலுக்குப் போகும் போது விலை உயர்ந்த சேலை கட்டிக்கொண்டு போவதி லிருந்துதான் அவருடைய மதிப்புப் பெருகித் தெரியும். லேடி மவுண்ட் பேட்டனைப் பாருங்கள்! அவர்மீது ஒரு நகை கூடக் காண முடியாது. மேல் நாடுகளிலே ஒவ்வொருவரிடத்திலும் பொருள் இருக்கின்றதென்றால் அதை வெளியே காட்டிக்கொள்ள மாட்டார்கள், ஆனால் நாமோ? ஆத்மார்த்தத்தில் மதிப்பு வைத்துப் பொருளிடத்தில் மதிப்பு வைக்காதவர்கள் என்கின்றோம்? சொல்லளவில்; செயலிலோ......?

ஆண்டவன் நம்மையும் படைத்தான்; பொருளையும் படைத்தான்; கடலையும் படைத்தான்; கடலுள்ளே முத்தையும் படைத்தான்; முத்தைக்கொண்டு வர மனிதனுக்குத் திறமையையும் படைத்தான்; பூமியிலே பொன்னைப் படைத்தான்; அதைவெட்டி எடுப்பதற்கு ஆளையும் படைத்தான். "கல்லூரியிலே நீ படிக்க வேண்டும், ஆனால் நீ பரீட்சைக்குப் போகக்கூடாது" என்று ஆசிரியர் மாணவனைப் பார்த்துக் கூறுவாரா! மணம் செய்து வைத்துத் திடீரென்று தம்பதிகளைப் பிரித்து வைத்தால்......எப்படியிருக்கும்? அதுபோலவே படைக்கப்பட்ட பொருள் ஒவ்வொன்றும் உபயோகத் திற்காகவேதான். பொருளை அலட்சியப் படுத்துவது படைப்பை அலட்சியப் படுத்துவதாகும். பொருள் ஒன் றின் மீது பற்று வைத்து, அதைக் கைப்பற்ற முயற் சித்து, கிடைக்கத் தவறி, அதனால் கோபப்பட்டு, அப் பொருள் நமக்குத் தேவையில்லை, வேண்டாம் என்பது அலட்சிய சுபாவத்தை வளர்க்கும் தத்துவ ஞானிகள் என்று கூறப்படுபவர்களின் வெறும் போக்காகும்.

நம் நாட்டிலே 100க்கு 75 பேர் பொருள் குறைவு உள்ளவர்கள். ஆகஸ்ட் 14 வரை நமக்குப் பொருள் கிடைக்காததால், "சுரண்டுவதற்கு ஆங்கிலேயன் இருக்கின்றான், அவன் சென்றபின் நாடு வளமடையும்" என்ற சாக்குப் போக்குக் கூறினர். அதற்குப் பிறகு பொருள் கிடைக்காவிட்டால், அது நம்முடைய திறமையின்மையைக் குறிக்குமேயன்றி வேறொன்றும் குறிப்பிட இயலாது.

ஆண்டவன் கோயிலில் அநித்தியப் பொருள்கள் ஏன் ?

பொருளின்மீது பற்று வையுங்கள் என்று கூறுகின்றேன் நான். பொருள் அழியக்கூடியது என்பார்கள் அவர்கள். அழியக்கூடிய வரையில் பொருளை உபயோகியுங்கள் என்று கூறுகின்றேன் நான். ஆத்மார்த்தத் துறையில் பற்றுக்கொண்டிருக்கும் அன்பர்கள் நம் நாட்டு ஆண்டவன் இருக்கும் கோயில்களில் போய்ப் பார்க்கவேண்டும்! அங்கே உள்ள பொருள்கள்! அப் பொருள்களின் அளவு! உண்மையிலேயே அதற்கு ஒரு D.S.P. ஆபீஸரைக் காவல் வைக்க வேண்டும். பள்ளிகொண்ட கோலத்திலே விளங்கும் ஸ்ரீரங்கநாதன் எப்போதும் படுத்துக்கொண்டுதான் இருப்பார். அவர் போட்டுக் கொண்டுள்ள நகைகளை எழுந்துபார்க்கக்கூட அவருக்குத் தோன்றாது. அவர் மீதுள்ள நகைகளைக் கணக்கிடவே முடியாது. வைரத்திலே வெள்ளை நாமம் என்றால், கெம்புக்கல்லினால் ஆக்கப்பட்டது சிவப்பு நாமம். மூலஸ்தானம் முதற்கொண்டு மடைப்பள்ளிவரை கையாளப்படும் சாமான்கள் அத்தனையும் வெள்ளி. வெள்ளி அண்டாக்கள். வெள்ளியாலான குத்து விளக்குகள் எண்ணில; ஆத்மார்த்தத் துறையிலே ஈடுபடும் அன்பர்கள் இதைக் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும். "பொருள் அழியக்கூடியது; பொருள்

மீதுள்ள பற்றை அகற்றுங்கள்: பொருள் தேவையில்லை. பற்றறுப்பதே ஆண்டவனை அடையும் வழி'' என்று பேசி விட்டு அதே ஆண்டவனிருக்கும் கோயில்களில் இவ் வளவு பொருள்களா? சாதாரணப் பொருள்களல்ல! இலட்சக் கணக்கில் மதிப்பிடக் கூடிய பொருள்கள். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்திற்கு 2000 வேலி நிலங்கள் ஏன்? திருப்பதி வெங்கடேசுவரனுக்குப் பல லட்சங்கள் பெறுமானமுள்ள கிரீடங்கள் எதற்காக? தீராத வல் வினையைத் தீர்த்தருளும் வைத்தீசுவரனுக்கு எதற்காக அத்தனை சொத்துக்கள்? எந்த ஆண்டவனும் மக்களுக் காக அத்தனை பொருள்களையும் திருப்பிக்கொடுத்த தாக இதுவரையிலும் இல்லை. இந்தக் காட்சிகளெல் லாம் ஓர்புறம் என்றால், வயிறொட்டி, கண் குழிந்து, வாயுலர்ந்து, வரண்ட தலையனாய், வாடிய நெஞ்சனாய்க் காணப்படும் ஏழை மற்றொருபுறம்.

நம் நாடு ஏழை நாடா?

நம் நாட்டை ஏழை நாடு என்று கூறுகின்றார்கள். ஏழை நாடு என்பது பொய். இரண்டாவதாகப் பற் றற்று வாழ் என்கிறார்கள்; இதுவும் பொய். இந்தப் பொய்யுரைகளை நிலைக்கவைக்க வேண்டும் என்று சிலர் கருதுகின்றார்கள்.

ஏழை நாடு என்றால், ஏழை நாட்டிலே வைர நாமங் கள் படைத்த ஸ்ரீரங்க வரதனோ, வைரக் கிரீடம் தரித்த வேங்கடாசலபதியோ, எந்த மார்வாடியாலும் அள விட்டு மதிப்பிட முடியாத மதிப்புப் பெறும் மூக்குத்தி யுடைய மதுரை மீனாட்சியோ இருக்கமுடியாது.

நம் நாட்டில் 100-க்கு 88-பேருக்குப் படிப்பில்லை. வாழ்விலே சுகமில்லை; வசதியும் இல்லை. தொழிலாளர் நிலைமையோ சொல்லொணாத் துயரம். நகரத்திலே வேலை செய்யும் தொழிலாளி—அவனுடைய வேலை

நிறுத்தம்—அவனுடைய புரட்சிக் குரல்கள்—அவனுடைய வீடு—வீட்டிற்குள் நுழைய வேண்டுமென்றால் அவன் குனிந்து தான் செல்ல வேண்டும்—வீட்டினுள் நுழைந்தாலோ சுருண்டு படுத்துக் கொண்டிருக்கும் அவன் மனைவி காட்சியளிப்பாள்.

இன்னும் இதைவிட மோசமான நிலைமையிலிருக்கிறான் நாட்டுப்புறத்துத் தொழிலாளி. வரப்பு ஓரம்தான் அவனுக்கு 'டின்னர் டேபிள்'; நண்டுவளை வயல்கள் தான் அவன் குழந்தைகள் விளையாடும் விளையாட்டு மைதானம்; எருமைகள்தான் அவனுக்கு ஓடும் குதிரைகள். இருசு ஒடிந்த இரட்டை மாட்டு வண்டிதான் அவனுக்கு 'ரோல்ஸ்ராய்ஸ்' கார். காளி கோயில் விளக்கு தான் அவனுக்கு இரவிலே வெளிச்சம்; நல்லதங்காள் கதைதான் அவனுக்குச் சிறந்த இலக்கியம்; அவனை முன்னேற வொட்டாமல் தடுப்பதெல்லாம் தத்துவமும் ஆத்மார்த்தமுந்தான். அவன் செய்யும் போரிடை அதுதான் தடையாக நிற்கின்றது—தத்துவம் பேசும் ஆத்மார்த்த ஜார் ஒருபுறத்தில்—கூலி போதவில்லை என்று கூக்குரலிடும் தொழிலாளர் மற்றோர் புறத்தில்—இருவர்க்கும் இடையே ரஸ்புட்டீன்.

வேகமாக வருகின்ற பாட்டாளி, முன்னால் நிறுத்தப்பட்டுள்ள தடையைப் பார்த்துப் பின்னால் போகின்றான். குறிப்பாக நம் நாட்டில் வேதாந்தம் சொல்வதெல்லாம் ஏழைகளிடத்தில்தான். "பொருள்மேல் ஆசை வைக்காதே; பொருள் மாயை, அழிந்துவிடக் கூடியது; அநித்தியம்; பொருள் மாத்திரம் என்ன?—நீ கூடத்தான் அழியக் கூடியவன்—நீ மாத்திரம் என்ன?—உன்னைப் படைத்த இவ்வுலகம்" என்று இவ்வளவும் பேசிவிட்டு, ரிசர்வ் பாங்க், 'காதரஜ் சேப்', 'நேஷனல் பாண்டு'களாக வாங்கிப் பணம் சேமித்தல் முதலியவற்றில்

100-க்கு 20 பேர் ஈடுபடுகின்றனர்; 100-க்கு 80 பேர் ஏழைகளாக்கப்படுகின்றனர்.

உடைத்தெறியுங்கள்

கல்லூரியில் பயிலும் மாணவர்களாகிய நீங்கள் இடையிலே உள்ள தடையை உடைத்தெறிய வேண்டும். அவர்கள் வாழ்வதுபோல், வாழ்வு இவர்களுக்கும் தேவை. அவர்களுக்குப் பொருள் இருப்பதுபோல் இவர்களுக்கும் பொருள் தேவை. அதற்கான பணியை ஆற்ற நீங்கள்தான் முன்வரல் வேண்டும். இடையே நிற்கும் தடை எதுவானாலும் உடைத்தெறிய வேண்டும். ஆம்; ஜெபமாலை - பர்ணசாலை - வேதாந்தம் - தத்துவம் - யாக யோகம்-இவைகள்தான் அந்தத் தடைகள். அந்தத் தடைகளை உடைத்தெறிய முற்படுகையில் அதிருப்தி ஏற்படும். ஆசையை அவர்களுக்குக் கிளறிவிட்டுப் போய்விடக்கூடாது. 100-க்கு 20 பேரிடத்திலிருந்து பறித்துக்கொண்டுவா என்றும் சொல்லக்கூடாது.

ஆனால் இவற்றைப் பெறுவதற்குரிய மார்க்கம் என்ன? தொழிலாளர் தொகை அதிகம்; முதலாளிகள் தொகை குறைவு என்று காட்டினால் போதுமா? முதலாளிகள் 100-க்கு 20 பேர்; நாமோ 100-க்கு 80 பேர் என்று காட்டினால் போதுமா? "We are many they are few" என்று காட்டினால் போதுமா! ராஜா ஸர். அண்ணாமலைச் செட்டியாரிடத்திலுள்ள பணத்தைப் பங்கு போட்டால், நம் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வோர் அணுக்கூட வராது. பிர்லா-டாட்டா இவர்களுடைய பணத்தைப் பங்குபோட்டால், ஆளுக்கு 4 அணாவாவது கிடைக்கும். எல்லாம் மக்களுக்கான பொருள்—எல்லாருக்கும் எல்லாம்—என்றிருத்தல் வேண்டும்.

இயந்திர சாதனங்கள் எல்லார்க்கும் ஏற்படல் வேண்டும். தொழிற் சாலைகள் — இயந்திரங்கள் எல்லாரிடத்தும் இருக்க வேண்டும். எல்லோரிடத்தும் என்ருல், தொழிற் சாலைகள், இயந்திரசாலைகள். இவைகளனைத்தையும் சர்க்கார் ஏற்று நடத்திஞல் எல்லோரிடத்தும் இருக்கும் பங்கீட்டு முறையிஞலே.

நேருவின் மக்கள் பணி!

இந்தியா பார்லிமெண்டிலே நண்பர் ஒருவரால் "விவசாய நிலங்களை யெல்லாம் கூட்டுப்பண்ணையாக அமைக்க வேண்டும்; தொழில் வகைகளை சர்க்காரே ஏற்று நடத்த வேண்டும்" என்று சமதர்ம முறைப்படி ஒரு திட்டம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த முறை எல்லார்க்கும் எல்லாம் என்ற நிலையை ஏற்படுத்தும்; ஆஞல் இது நிறைவேறிற்ரு? அதுதான் இல்லை. பண்டித நேரு அவர்களே இதை மறுத்துவிட்டார். பண்டித நேரு இதை மறுத்தாரா என்று சந்தேகம் எழலாம் பலருக்கு; ஏன்? எனக்கே அப்படிப்பட்ட சந்தேகம்தான் ஏற்பட்டது. எப்படிப்பட்ட நேரு? "மாஸ்கோவை இந்தியாவிற்கு அழைத்து வந்து உங்கள் கண்முன் காட்டுறேன்" என்று கூறிய நேருவா? இங்ஙனம் நேர் மாருகப் பேச நேரிட்டது? ஏன் அப்படிப் பேச நேரிட்டது? அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டி, "புதிய தொழில்களைச் சர்க்காரே ஆரம்பிக்கும்; தொழில் முறைகள் அனைத்தையும் சர்க்காரே நடத்துமே தவிர, தனிப்பட்டவர்கள் கையில் தொழில் முறைகளைக் கொடுக்காது" என்று ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. இந்தத் தீர்மானம் முதலாளிகளை மிகவும் பாதித்தது. எனவே ஜனவரி 30-ந் தேதி பல முதலாளிகள் ஒன்ருகக் கூடிஞர்கள். மோடி, பிர்லா, ஷராப் இவர்களனைவரும்

ஒன்றாகக் கூடிப் பண்டித நேருவைப் பிப்ரவரி 4-ந் தேதி சந்தித்தார்கள். எப்படிப்பட்ட சமயம் அது? இழந்த உத்தமர் காந்தியடிகளைப்பற்றி உலகமே வருந்திச் சோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்த நேரம்! எப்படிப்பட்ட பேட்டி! கமிட்டித் தீர்மானத்தைக் கண்டிப்பதாக அந்தப் பேட்டியில் நேருவிடம் முதலாளிகள் கூறினார்கள். "அத்தீர்மானம் எங்கள் மனத்திலே பயத்தை உண்டாக்கி யிருக்கிறது; அதோடு மட்டுமல்லாமல், இந்த நாட்டுப் பொருளபிவிருத்தியைப் பாதிக்கும் - மூலதனத்தையே பாதிக்கும்" என்று அவர்கள் கூறினார்கள். அதற்கு நேரு, "நான் யோசனை செய்து பிறகு கூறுகின்றேன்" என்று சொல்லி விட்டார். அந்த நேரத்தில் மாத்திரம் நான் நேரு அவர்களுக்கு அந்தரங்கக் காரியதரிசியாக இருந்திருந்தால், அந்த ஐந்து பேர்களையும் படம் எடுத்து, 'கோட்ஸே' படத்தின் பக்கத்தில் பிரசுரித்திருப்பேன். பேட்டி கண்ட முதலாளிகள் அத்தனை பேரும் என்னைப் போல் ஆண்டவன்மீது சம்சயப்பட்டவர்களா? புராணத்தை நம்பாதவர்களா? அவர்கள் கடவுளை நம்பினவர்கள்; புராணத்தை நம்புவார்கள்; கீதையே அவர்கள் பாராயணம்; ராமபஜனையே அவர்களுக்கு வழிபாடு; காந்தியார் மீது அன்பும் உண்டு; அப்படிப்பட்ட அவர்கள்தான், உலக உத்தமர் காந்தியார் இறந்து 15 நாட்கள் ஆவதற்குள், "வரும் லாபம் போய்விட்டால் என்ன செய்வது?" என்று ஏங்கியவர்கள்—

குதிரைப் பந்தயப் புத்தி

"இப்போது எந்தத் தொழிலையும் சர்க்கார் ஏற்று நடத்தப் போவதில்லை!" என்று டொமினின் பார்லிமெண்டில் நேரு கூறினார். இதனால் எச். எம். மோடி

பண்டித நேருவைப் புகழ்ந்திருக்கிறார். ஏன் புகழ மாட்டார்! பேசுவது ஒன்று; செய்வது மற்றொன்று. இப்படி நேரு சொல்லியிருக்கலாமா? ஸர். உஸ்மான் சொல்ல வேண்டும். ஸர். ஏ. இராமசாமி முதலியார் சொன்னால் பாதகமில்லை—ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார் சொல்லலாம்; அப்படிச் சொல்லியும் இருக்கிறார் ஒரு காலத்திலே. ஆனால் கோடிக்கணக்கான மக்களின் இலட்சியவாதியான நேரு இப்படிச் சொல்லலாமா? சொல்லும்படியான நிலைமை ஏற்பட்ட காரணம் என்ன? ஏன் என்றால் பண மதிப்பு அதிகம். "இப்பொழுது எந்தத் தொழிற்சாலைகளையும் சர்க்கார் கைப்பற்றி நடத்தப்போவதில்லை" என்று ஆங்கிலேயர்கள் கூறி, மக்களை ஏழ்மை நிலையில் வைத்திருந்தார்கள் — இப்போதுள்ள ஜனநாயக சர்க்கார், தொழிற்சாலைகளைக் கைப்பற்றி நடத்துமானால் மக்களுடைய வருவாய் உயரும்; வருவாய் உயர வாழ்வு உயரும்; வாழ்வு உயருமானால், வாங்கும் சக்தி உயரும் என்று நம்பினோம்." இனிப் புதிதாகத் துவக்கப்படும் தொழில்களை சர்க்காருடையதாக்குவதே உசிதம். கையிலிருக்கும் பணத்தை வீண் விரயம் செய்ய மாட்டோம். சோஷலிஸம், கம்யூனிஸம் பேசுகிறோம்; 15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, விஞ்ஞானம் உயரும், அது புதிய புதிய சக்திகளைத் தரும்" என்று பண்டித நேரு கருதுவாரானால், அது கிண்டி குதிரைப் பந்தயம் கைகொடுக்காதா என்று எனது நண்பர் ஒருவர் கருதி, என்றைக்காவது ஒரு நாளில், தாம் இழந்த 30,000 ரூபாயையும் எடுத்து வந்து காண்பிக்கிறேன் என்று கூறுவது போலாகும். இந்த எண்ணம் இருவருக்கும் ஒன்றுதான். ஆனால், இடையே இருக்கும் இடம் வேறு.

கடவுள் அவதாரத்திற்குக் குறைவில்லை; ஆனால் குறைகள் தீர்ந்த பாடில்லை

நம் நாட்டிலே வந்த அவதார புருஷர்களுக்குக் குறைவே இல்லை. மற்ற நாட்டைவிட நம்முடைய நாட்டில்தான் கடவுள்கள் அவதாரம் எடுத்த வண்ணமாகவே இருந்தனர். பகவான் பத்து அவதாரம் எடுத்தார் என்று வேதம், புராணம், ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. பாவத்தைப் போக்குவதற்காகக் கடவுள் அடிக்கடி அவதரித்தார் என்று கூறப்படுகிறது. நம்முடைய வீட்டிற்கு டாக்டர் அடிக்கடி வந்து சென்றால் என்ன நினைக்க முடியும்! நோயாளிகள் அதிகம்-நோய் பரவுகிறது என்றுதான் நினைக்க முடியும்—அதைப் போல் கடவுள் பத்து அவதாரங்கள் எடுத்தார் என்று கூறினால் என்ன நினைப்பது!......அப்படியும் நம் குறைகள் தீர்ந்த பாடில்லை—

முன்னேற்றப் பாதையிலே செல்லும் மாணவர்களாகிய நீங்கள், முதன் முதலாகச் செய்ய வேண்டிய கடமை, மனிதத் தன்மைக்கு மாறான கருத்துக்கள் நாட்டிலே பரவவொட்டாமல் தடுக்கவேண்டும். மனிதத் தன்மைக்கு மாறான கருத்துக்கள் இசையிலே புகுந்துள்ளன; நாடகக் கலையிலே புகுந்துள்ளன; இதிகாசங்களிலே புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. புராணங்களாகப் புனையப்பட்டிருக்கின்றன; காவியங்களிலே நுழைக்கப்பட்டுள்ளன; ஓவியங்களிலே காணப்படுகின்றன. மனிதத் தன்மைக்கு மாறான கருத்துக்கள், கலையிலே புகுத்தப்பட்டால் கலைக்கே களங்கம் விளைவிப்பதாகும்.

இரட்டை மனப்பான்மை

மேனாட்டுச் சாமான்கள் நமக்குக் கூடாது என்று சொல்வதில் அர்த்தமில்லை. ரயில் வண்டி நின்றுவிட்

டால் எவ்வளவு தவிதவிப்பு! சினிமாவில் படம் திடீரென்று நின்றுவிட்டால் எவ்வளவு சீட்டை! ரேடியோவிலே திருப்பின ஊர் வராவிட்டால் எவ்வளவு கோபம் பிறக்கிறது! இவைகளிலே ஒன்றுகூட நாம் கண்டு பிடிக்காதது. உதாரணமாக, நாமும் கிராமபோன் ஒன்றைக் கண்டு பிடித்ததாக வைத்துக்கொள்வோம். நம்முடைய கிராமபோனை வைத்துக்கொண்டு ஒரு ஜெர்மன் காரர் ரேடியோ கண்டுபிடிப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது நாம் கூறலாம், இதிலென்ன அதிசயம். நம்முடைய கிராமபோனை வைத்துக்கொண்டே தான் அவன் ரேடியோ கண்டு பிடித்தான். ஆகவே அது நமக்குத் தேவையில்லை. அதை நாமே கண்டு பிடித்துக்கொள்வோம் என்று கூறுவதிலே அர்த்தம் உண்டு. ஆனால் நாமோ ஒன்றுகூடக் கண்டு பிடிக்கவில்லை. அது மாத்திரமல்ல அதிசயம். மேனாட்டுப் பொருளே தேவையில்லை என்று கூறி, தினசரி வாழ்க்கையிலே அவைகளையே உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நம்மவர்களுக்குள்ள இந்த இரட்டை மனப்பான்மை போகவேண்டும்.

மேனாட்டுச் சாமான்கள் தேவையில்லை என்று கூறினால் சரி; அப்படியானால் மின்சார விளக்குகள் இருக்கக் கூடாது; பழைய குத்துவிளக்குத்தான் இருக்க வேண்டும். விமானம் பறக்கக்கூடாது; அதற்குப் பதிலாகக் கருடன் தான் பறக்கவேண்டும். "பறக்கும் கோட்டை" விமானங்கள் பறக்கவே கூடாது; சாரங்கதரன் விட்ட புறுதான் பறக்கவேண்டும்; ரயில் வேண்டாம்—காசி ராமேஸ்வரம் போகக் கால் நடையே போதும். மாளிகைகள் வேண்டாம்—பர்ணசாலைகளே போதும். புத்தகங்களா? தேவையில்லை. பழைய செல்லரித்த சுவடிகளே போதும்—துப்பாக்கியா? வேண்

டாம்; எங்கள் இராமன் கையிலுள்ள கோதண்டமே போதும். எழுத்தாளர்களா ? தேவையில்லை. நம்முடைய அ. கி. பரந்தாமனார் அவர்கள் காளி கோயிலுக்குப்போக, காளி உடனே பிரசன்னமாக, இவர் நாக்கை நீட்ட, அம்மை தம் சூலத்தால் 'ஓம்' என்று எழுத, இவர் வெண்பா பாடினால், மேனாட்டுச் சாமான்கள் நமக்குத் தேவையேயில்லை—

நன்றி கெட்ட செயல்

இரயிலிலே ஒருவன் சென்று கொண்டிருப்பான். ஜன்னல் வழியாக ஒரு மலை அவன் கண்ணுக்குத் தென் படும் ; அந்த மலைமீது ஒரு கோபுரம் தெரியும்— உடனே அவன் பக்கத்திலுள்ளவனைப் பார்த்து அந்தக் கோயிலைக் கட்டியது யார் என்று கேட்பான். அதற்கு அவனும் பதில் சொல்லாமலிருக்க மாட்டான். ஆனால் அவர்களிருவருக்கும், அவர்கள் செல்லுகின்ற இரயிலைக் கண்டு பிடித்தது யார் என்று தெரியாது. ஆனால் யாரோ கண்டு பிடித்த இரயிலில் பிரயாணம் செய்யலாம். எவ்வளவு நன்றி கெட்டதனம் பாருங்கள் ! கண்டு பிடித்தவனுக்கு நன்றி செலுத்தினோமா ? காளிதாசன் கவிகள் இயற்றினான். மிகவும் கடினமான செயல் என்று கூறலாம்— காளியின் வரப் பிரசாதம் கூட இருந்தது— ஆனால் மின்சாரத்தைக் கண்டு பிடித்தவனோ இரயிலைக் கண்டு பிடித்தவனோ, எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பார்கள் தங்கள் வாழ்நாளில்—இராப் பகலாகச் சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் நித்திரையும் இல்லாமல் மக்களினுடைய தேவைக்காகப் பல பொருள்களை அவர்கள் உண்டாக்கினார்கள். அவர்களை நாம் மறந்தோம்—ஆனால் நம் நாட்டில் எவருக்கும் அத்தகைய வரப்பிரசாதம் அளிக்காத ஆண்டவனை மாத்திரம் மறக்கவில்லை—.

இராமனுக்குக் கிடைக்காத வசதி நமக்குண்டு

அன்று உத்தமர்கள் இருந்திருக்கலாம்- இன்றுள்ளவர்கள் உலுத்தர்கள் என்று உதாசீனம் செய்யப்படலாம்; ஆனால், உத்தமர்கள் காலத்திலேயும், 'அவதார புருஷன்' இராமன் காலத்திலேயும், நளன் காலத்திலேயும், அரிச்சந்திரன் காலத்திலேயும் தண்டவாளம் இல்லை—இரயில் ஓடியதாகக் காணோம்—ஆனால் உலுத்தர்கள் என்று கூறப்படுகின்ற நம்முடைய நாசகாரக் காலத்திலே இரயில் ஓடுகின்றது. அந்த உத்தமர்கள்— அவதார புருஷர்கள்-- காலத்திலே சீதை காணமற்போனவுடன் இராமன், 'ஏ மரமே, கொடியே, மலரே, வண்டே, பறவையே, புள்ளினமே, முகிலே, முகிலூரும் வானே, நிலவே என் சீதையைக் கண்டீரா' என்று கேட்டானே தவிர, டெலிபோனை எடுத்து அயோத்தியை அழைத்து, "சீதை அவ்விடம் வந்தாளா?" என்று கேட்டு, "இல்லை" என்றறிந்ததும், ஜனகருக்குத் தந்தியடித்துக் கேட்டு, இல்லையென அறிந்ததும், டிரங்காவில் "என் சீதையைக் கண்டீரா?" என்று இராவணனைக் கேட்டாரா? வேண்டுமானால் இராமன் அவதார புருஷனாக இருக்கலாம்; ஆனால், அவன் காலத்தில் 'வயர்லஸ்' கிடையாது. இராமனுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம், அயோத்தி, கிஷ்கிந்தா, தண்டகாரண்யம், ராமேஸ்வரம், சேது, இலங்கை இவ்வளவுதான். ஆனால் நமக்கோ, நம்முடைய காலத்திலே, உலகத்தையே ரேடியோ மூலம் அறைக்குள் அழைக்கின்றோம். லண்டன் வைத்தால் லண்டன்; வியன்னா வைத்தால் வியன்னா; பாரிஸ் வைத்தால் பாரிஸ், உலகத்தில் எந்தப் பாகத்தில் வைத்தாலும் சரி, உலகமே நம்முடைய அறைக்குள் வருகிறது. தேவலோகத்திலே நாரதருக்

குத்தான் முழுவேலை. ஈரேழு பதினாலு லோகமும் சுற்றிக் கொண்டே இருப்பார். ஆனால் நம்முடைய காலத்தில், ரேடியோவைத் திருப்பி விட்டால் உலகம் முழுவதும நம் கண்முன் வருகிறது. வியாசர் கூப்பிட்ட போது உலகம் வரவில்லை—வசிட்டர் கூப்பிட்டபோது வரவில்லை— நாம் கூப்பிட்டபோது உலகம் நம்முன் இருக்கிறது. நம் நாட்டில் எத்தனை பேருக்கு விஞ்ஞானி யாகிய ஸர். சி. வி. இராமனைத் தெரியும்? ஒரு போலிப் பகல் வேஷச் சாமியாரைபற்றித் தெரிந்த அளவிற்குக் கூட ஸர். சி. வி. இராமனைபற்றித் தெரியாதே !

யாரோ ஒரு சாது வந்தார். பூமிக்கு உள்ளே போனார் ; 4 அடிப்பள்ளத்தில் 12 மணி நேரம் இருந்தார் ; வெளியே வந்தார். இதை நம் மாகாண முதன் மந்திரி யார் முன் நடத்திக் காண்பித்தாராம். இதை ஓர் அதி சயம் என்று— அற்புதம் என்று மாகாணப் பிரதமர் வரை போய்ப் பார்த்திருக்கின்றனர். தெருக் கோடி யில் ஜால வித்தைக்காரன் இதைவிட அதிசயமான அற்புதங்களைக் காண்பிக்கவில்லையா? பெட்டிக்குள் பல மணி நேரம் படுத்திருந்து வெளியே வருகிறாளே ஜால வித்தைக்காரி ! சாமியார் செய்து காட்டியது என்ன அதிசயம்? இது மாத்திரம் என்ன ? முத்தை எடுப்பதற்குப் பல மணி நேரம் மூச்சையடக்கி நீருக்குள் மனிதன் மூழ்கவில்லையா? கடலின் அடி ஆழத்தில் சப்மரைன்கள் செல்கின்றனவே? கேவலம் ஒரு சாமி யார் செய்ததைப் பார்த்து அற்புதம் என்று கூறுகின் றார்கள்; மாகாணப் பிரதமரும் போய்ப் பார்த்தார் ; போதும் இந்த அற்புதம் செய்ததெல்லாம் ; இனித் தேவையில்லை இந்த அற்புதங்கள்.

ஞான சம்பந்தர் அளித்த விபூதியினால் எலும்பைப் பெண்ணாக்கியதாகக் கூறட்டும். நாம் இன்ன இஞ்செக்

ஷன் கொடுத்ததாலும் எலும்புருக்கி நோய் தீர்ந்து எலும்பு பெண்ணானாள் என்று கூறுவோம். 'எங்கள் விரிசடைக் கடவுள் முக்கண் விரித்தார்—திரிபுர மெரிந்தது' என்று அவர்கள் கூறட்டும். இதைக் கேட்டவுடன் இது நம்மால் முடியாது— ஆனால், ஒரு மூலையில் ஒரு சுவிட்சை அழுத்தினால் ஊரெங்கும் ஒளி வீசச்செய்ய முடியும், என்று நாம் கூறுவோம். ரேடியோ கண்டு பிடித்தவர் அதுபற்றி நூல் எழுதி, உள்ளே இன்னின்ன சாமான்கள் இருக்கின்றன— இது என் சொத்தன்று; எல்லோருடைய சொத்து, என்று எழுதி நூலை வெளியிட்டுவிடுவார். ஆனால் நம் கிராமத்தில் ஒருவனுக்குத் தேள் கொட்டிவிட்டால், சில பச்சிலைகளை எடுத்து வந்து போடுவார்கள். இது என்ன இலை என்று கேட்டால், "அதை சொல்லக் கூடாது; சொன்னால் பலிக்காது" என்பார்கள். அயல் நாட்டு டாக்டர் மருந்து கொடுக்கும் போது, இன்னின்ன மருந்து இன்னின்ன சதவிகிதம் என்று எழுதிப் புட்டியின் மேலேயே ஒட்டிக் கொடுப்பார்.

நம்மிடம் லிங்கக் கட்டு இருந்தால் இதைச் செய்யும் விதத்தை மகன் இல்லாதவர்களுக்குச் சொல்லக்கூடாதென்பர். அவர்களோ எல்லாவற்றையும் எல்லாருக்கும் சொல்லிக் கலையைப் பரப்புகின்றனர். ஆகையால் இவற்றையெல்லாம் நீங்கள் நன்கு உணர்ந்து, உண்மையான பொருள்களைக் கிராம மக்களுக்கு உங்கள் கல்லூரிக் கழகத்தின் வாயிலாக— எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்று உங்களனைவரையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ARAIMALAI ADIGAL LIBRARY MADRAS-1

223

X A: 223

அண்ணாவின் சொற்செல்வம்

அறிஞர் அண்ணாவின் நூல் நிலையங்கள், அற நிலையங்கள், சொல்லும் பயனும், பொருள் என்ற நான்கு சொற்பொழிவுகள் இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை முன்னர் தனித்தனி நூல்களாக வெளிவந்தவை. நூல் நிலையங்கள், அற நிலையங்கள், சொல்லும் பயனும் என்ற சொற்பொழிவுகள் திரு. அன்புப்பழம்நீ அவர்களால் குறிப்பெடுத்துத் தொகுக்கப் பெற்றவை. பொருள் புலவர் செல்வராஜ் அவர்களால் தொகுக்கப்பெற்றது.

விலை ரூ. 1-25

★

பாரி நிலையம்

59, பிராட்வே, சென்னை - 1

Jacket Printed at Neo Art Press, Madras - 2